

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΒ΄
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2017
Ἄρ. Φύλ. 863

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Τεύχ. 863, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2017

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytroxis.gr
e-mail: apolytroxis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επίμελεια:
«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

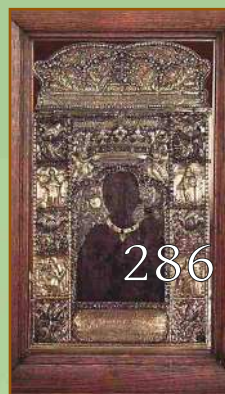
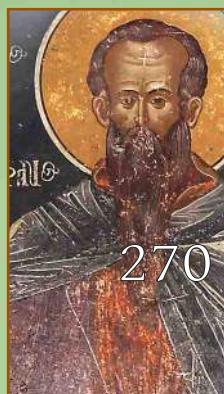
Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο. Χ. Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
τοῦ ἔξωτερικοῦ
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Κοινωνική καί πνευματική πρόνοια.....	267
Ό κίνδυνος τῆς ἐκκοσμίκευσης	268
Υπέρ τῆς ἀληθείας	270
Ψαλμός 133ος: Προσευχή μέσ στή νύχτα	272
Καλό ταξίδι, πρόεδρε!.....	274
Έπικήδειος λόγος γιά τόν Σάββα Ξανθόπουλο	277
Άξιος!.....	279
Άπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς	280
Προβληματισμοί γιά τά νέα σχολικά Θρησκευτικά.....	282
Τά πρωτάκια	284
Η προσφυγομάνα Παναγιά	286
Ζητιανεύοντας λίγη ἔλπιδα... ..	288
Η κλήση τοῦ Ματθαίου (ποίημα).....	289
Θεός ἡ τύχη; (διήγημα)	290
Έκδηλώσεις τῆς Αδελφότητος	292
Συζητώντας τά γεγονότα.....	294

Κοινωνική καί πνευματική πρόνοια

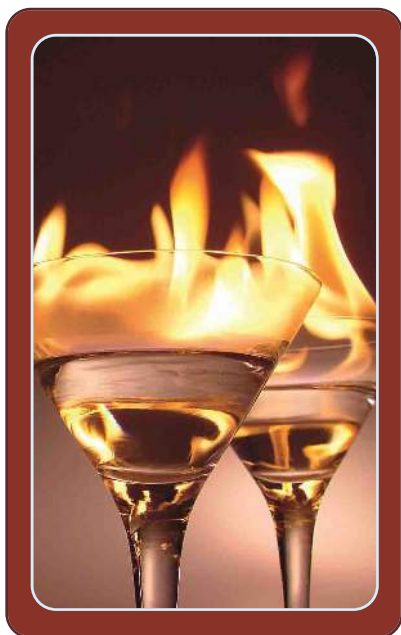
Νοέμβριος. Φθάνει ο χειμώνας, πληθαίνουν οι ανάγκες των ένδεων αδελφών καί απαιτείται ή δική μας συμπράσταση. Για νά επιτελείται όμως θεάρεστα τό ιερό αυτό έργο, αξίζει νά μαθητεύσουμε σέ μία αγία, πρωταθλητική καί οδηγητική μορφή, πού άνυψώθηκε στίς ακρώρειες τής έν Χριστώ αγάπης. Είναι ο άγιος πατριάρχης 'Αλεξανδρείας 'Ιωάννης 'Ελεήμων, πού τή μνήμη του τιμούμε στίς 12 του μήνα.

Στήν 'Αμαθοῦντα τής Κύπρου είδε ο 'Άγιος τό φώς τής ζωής στά μέσα του 6^{ου} μ.Χ. αιώνα. 'Αρχοντική ή καταγωγή του, άριστη ή επίδοσή του στά γράμματα, υποδειγματική ή προσήλωσή του στά ιερά γράμματα, πού τόν κατέστησαν άρτια προσωπικότητα. Σέ ώριμη ήλικία δοκιμάστηκε στό καμίνι του πόνου, του άποφρατισμού από τά παιδιά καί τή γυναίκα του. Κι ήταν τότε πού ή φωνή του λαού έκτελώντας τή βουλή του Θεού τόν ανέβασε στόν πατριαρχικό θρόνο τής 'Αλεξάνδρειας, όπου άποδείχθηκε καλός ποιμένας καί στοργικός πατέρας όλων των πονεμένων, φτωχών, προσφύγων, ταλαιπωρημένων ανθρώπων, πού συσσωρεύονταν στήν πρωτεύουσα τής Αιγύπτου.

Σάν τόν ποταμό Νείλο, πού άρδεύει τή χώρα, ο άγιος πατριάρχης άρδευσε καί λίπανε πνευματικά τήν κοινωνία τής 'Αλεξάνδρειας καί όλης τής Αιγύπτου. 'Η φιλανθρωπική του δραστηριότητα έκτιμήθηκε ως «μοναδική καί άγνωστη μέχρι τότε στήν ιστορία». 'Η αγάπη του πολυμήχανη, θυσιαστική. 'Ωχριοῦν μπροστά της τά κράτη πρόνοιας, οί ποικιλώνυμες ύπηρεσίες περίθαλψης, ύγείας καί κοινωνικής πολιτικής. 'Όχι μόνο πτωχοκομεία, νοσοκομεία, πανδοχεΐα έκτισε για τήν περίθαλψη των ένδεων, αλλά καί έπτά λοχοκομεία, όπου περιθάλλονταν οί άπορες λεχώνες γυναΐκες. Στους πολυπληθείς συνεργάτες του ένέπνευσε τή συνείδηση ότι ύπηρετοῦν όχι άπλως δυστυχισμένους συνανθρώπους, αλλά τούς αδελφούς του Χριστού, τούς όποιους όνόμαζε «κυρίους καί αὐθέντας» του.

'Ωστόσο, ο έλεήμων πατριάρχης δέν λησμόνησε ποτέ ότι τό κύριο έργο του ως επισκόπου ήταν άλλο. Δέν απέβλεπε μόνο στό νά θρέψει τόν φτωχό καί νά θεραπεύσει τόν άρρωστο. 'Εντуне τούς γυμνούς, χόρταινε τούς πεινασμένους όχι μόνο στό σῶμα καί στήν ψυχή· κι είναι τής ψυχής ή γύμνια καί ή πείνα πολύ πιό σκληρές από εκείνες του σώματος. Γι' αὐτήν κυρίως έχει χρέος νά μεριμνά ή 'Εκκλησία, χωρίς νά παραμελεΐ τό όμολογουμένως σοβαρό κοινωνικό έργο της. Μαζί μέ τά συστήτια, πού δόξα τῷ Θεῷ λειτουργοῦν σέ πολλές ένορίες τής πατρίδας μας, νά έντείνεται ή πρόνοια για τήν πνευματική στέγαση, σίτιση καί διατροφή. Τά χρειαζόμαστε τόσο πολύ σήμερα, όχι μόνο οί οικονομικά ένδεεις, αλλά όλοι μας, πού καταντήσαμε πνευματικά άνέστιοι καί λιμοκτονοῦμε για τόν 'Άρτο τής ζωής.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΟΣΜΙΚΕΥΣΗΣ

Αυτός πού έμαθε
νά έμπιστεύεται
τήν ζωή του
στόν Θεό,
δέν είναι μόνος.
Είναι μαζί του
ό ίδιος ό Χριστός,
αυτός πού νίκησε
τόν κόσμο.

Ένας από τούς πιό άπειλητικούς έχθρους τής πνευματικής ζωής είναι ό κίνδυνος τής έκκοσμίκευσης ή, όπως λέει ό άπόστολος Παύλος, ό κίνδυνος νά προσαρμοστούμε στην νοοτροπία αυτού του κόσμου (βλ. Έρω 12,2).

Στήν γλώσσα τής Καινής Διαθήκης ή λέξη «κόσμος» έχει δύο σημασίες: σημαίνει άφ' ενός μέν τήν άνθρωπότητα χάριν τής όποιας θυσιάστηκε ό Υιός του Θεου (βλ. Έω 3,16), καί άφ' έτέρου τούς αντίθετους άνθρώπους καί τό φρόνημά τους. Ό όρος «έκκοσμίκευση» σχετίζεται φυσικά μέ τήν δεύτερη σημασία. Τό Ευάγγελιο διδάσκει ότι ό Χριστιανός δέν πρέπει νά έχει καμιά φρονηματική σχέση μέ τούς άσεβείς· τό Πνεύμα τό άγιο τόν καλεϊ, άν θέλει άληθινά νά είναι του Θεου, «νά φύγει άπ' αυτούς καί νά ξεχωρίσει καί νά μήν άγγίζει άκάθαρτο πράγμα» (Β' Κο 6,17) -«νά φύγει» βεβαίως τροπικά όχι τοπικά (βλ. Έω 17,15). Καί άκόμη τό ίδιο Πνεύμα τονίζει άλλου στην άγία Γραφή ότι οί πιστοί δέν πρέπει «νά άγαπούν τόν κόσμο μήτε όσα είναι του κόσμου», διότι «άν κάποιος άγαπά τόν κόσμο, δέν ύπάρχει μέσα του ή άγάπη του Πατρός» (Α' Έω 2,15), δέν άγαπά τόν Θεό.

Όμως τί ακριβώς είναι «κόσμος» καί «κοσμικό φρόνημα»; Ό λόγος του Θεου (βλ. Α' Έω 2,16) λέει ότι είναι τρία πράγματα:

α) «Η έπιθυμία τής σαρκός». Μέ τόν όρο αυτό δηλώνεται ή σαρκολατρία, ό πανσεξουαλισμός. Πρόκειται για τήν τάση πού έχει ό κοσμικός άνθρωπος νά θεοποιεί τό σέξ καί νά βλέπει τά πάντα μέσα από τό πρίσμα αυτού του ψευτοθεου. Στήν έποχή μάλιστα του ευαγγελιστή Έωάννη, ό όποιος γράφει τά λόγια αυτά, ή σαρκολατρία άγγιζε άκόμη καί τόν χώρο του ιεροϋ, τής Έκκλησίας. Οί Νικολαΐτες, οί πρώτοι αίρετικοί, έναντίον των όποίων γράφτηκαν οί Καθολικές Έπιστολές του Πέτρου, του Έούδα καί του Έωάννη, ή Αποκάλυψη καί τό κατά Έωάννην Ευάγγελιο, δίδασκαν τήν άκολασία ως μέσο προσέγγισης του Θεου(!). Άλλά

καί σήμερα τί αφήνει ἄθικτο αὐτή ἡ βρομιά; Ἡ γύμνια καί ἡ ξετσιπωσιά ἔχουν γίνε-
νει μόδα καί κυκλοφοροῦν ἀκόμη καί μέσα
στούς ναούς, ἐνῶ ὁ τύπος, ἡ τηλεόραση, ὁ
κινηματογράφος καί τό διαδίκτυο σερβί-
ρουν προκλητικά κάθε εἵδους ἀνωμαλία
ἀκόμη καί στά ἀθῶα παιδικά μάτια.

β) «Ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν». Δη-
λαδή ἡ φιλαργυρία καί ἡ πλεονεξία. Ὁ κο-
σμικός ἄνθρωπος μαζί μέ τήν σάρκα λα-
τρεῦει ὡς θεό καί τό χρήμα καί γενικά τίς
ὕλικές ἀπολαύσεις. Γιά τό χρήμα μπορεῖ νά
προσβάλλει, νά ποδοπατήσῃ, νά προδώσῃ
ἤ καί νά ἐγκληματήσῃ ἀκόμη. Ὅλα τά με-
τρᾷ καί τά ζυγίζει μέ μέτρο καί ζυγαριά τό
πορτοφόλι του. Ὁ ἄλλος, ἀκόμη καί ὁ ἀ-
δελφός του, δέν εἶναι στά μάτια του ὁ συν-
άνθρωπός του, ὁ συνοδίτης του, ἡ εἰκόνα
τοῦ Θεοῦ, ἀλλά εὐκαιρία γιά ἐκμετάλλευ-
ση ἢ ὁ ἀντίπαλος τῆς τσέπης του. Ἀλλά καί
γενικώτερα, τί ἔχει καταδικάσει σέ πεῖνα
καί ἔσχατη φτώχεια τήν πλειονότητα τῶν
ἀνθρώπων πού ἐμεῖς οἱ καλοταϊσμένοι ὀ-
νομάζουμε «τρίτο κόσμο»; Δέν εἶναι ἡ πλε-
ονεξία μας; Γιατί οἱ ἄνθρωποι δέν εἰρηνεύ-
ουν; Δέν ὀφείλεται αὐτό στήν διχόνοια πού
γεννᾷ τό ἀνελέητο κυνήγι τῶν ὕλικῶν ἀ-
γαθῶν; Ὅπως γράφει ὁ ἀδελφόςθεος Ἰάκω-
βος, «Ἀπό ποῦ προέρχονται οἱ πόλεμοι καί
ἀπό ποῦ οἱ μεταξύ σας διαμάχες; Δέν προ-
έρχονται ἀπό τίς ἡδονές σας;... Ἐπιθυμεῖτε
κάτι καί δέν τό ἔχετε. Γιά νά τό ἀποκτήσετε
φονεύετε καί φθονεῖτε» (Ἰα 4,1-2).

γ) «Ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου». Ἐτσι ὀνο-
μάζεται τό πάθος τῆς φιλοδοξίας, ἡ ἐμπα-
θής ἐπιθυμία μου νά διακρίνομαι. Καί λέω
«ἐμπαθής», διότι κατ' ἀρχήν δέν εἶναι κα-
κό νά ἐπιθυμεῖ ὁ ἄνθρωπος τήν διάκριση,
τό νά ξεχωρίζει ἀπό τοὺς ἄλλους. Αὐτό καί
στήν φύση του εἶναι καί ἀποτελεῖ μοχλό

γιά τήν ὑγιή ἐξέλιξή του. Κακό γίνεται ὅ-
ταν ὁ ἄνθρωπος στήν προσπάθειά του νά
κερδίσει τόν ἔπαινο καί τήν τιμή ψεύδεται,
ὕποκρινεται ἢ ἐκμεταλλεύεται τοὺς συν-
ανθρώπους του. Πόσοι ἄνθρωποι πού θαυ-
μάστηκαν γιά τίς ἐπιδόσεις τους καί τό ἔρ-
γο τους, ἀποδείχθηκαν στό τέλος κίβδηλοι
καί ἀνέντιμοι! Καί πόσοι ἄνθρωποι πού ἄ-
ξιζαν πραγματικά καί δούλεψαν στήν ζωή
τους, θάφτηκαν κάτω ἀπό τό πέλημα τῶν
ἐκμεταλλευτῶν τους! Καί τό πιό φοβερό
εἶναι ὅτι τό πάθος αὐτό «ἄπτεται καί τῶν
τελείων», ἀγγίζει κι αὐτούς πού κατά τ'
ἄλλα εἶναι ἐνάρετοι. Χαρακτηριστικό πα-
ράδειγμα τέτοιου «τέλειου» εἶναι ὁ φαρι-
σαῖος τῆς παραβολῆς (βλ. Λκ 18,9-14), ὁ
ὁποῖος, ἐνῶ ἦταν ἄμεμπτος ὡς πρὸς τήν
τήρηση τοῦ Νόμου, ἐπιδίωκε τήν δόξα τῶν
ἀνθρώπων ἐμπαίζοντας τόν ἴδιο τόν Θεό!

Νά λοιπόν τί εἶναι «κόσμος» καί «κο-
σμικό φρόνημα».

Τό κρίσιμο ἐρώτημα εἶναι ἂν ἐμεῖς, «οἱ
σάρκα φοροῦντες», μπορούμε νά ἀντιμε-
τωπίσουμε αὐτούς τοὺς πειρασμούς, καί
μάλιστα σέ ἐποχές πού ὑποδαυίζονται συν-
εχῶς καί προβάλλονται ὡς κανόνες ζωῆς.

Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι μόνοι μας ἀδύ-
νατοῦμε νά ἀντισταθοῦμε. Ὁ ἀγώνας εἶναι
ἄνισος. Ὅμως ὁ πιστός, αὐτός πού ἔμαθε
νά ἐμπιστεύεται τήν ζωή του στόν Θεό, δέν
εἶναι μόνος. Εἶναι μαζί του ὁ ἴδιος ὁ Χρι-
στός, αὐτός πού νίκησε τόν κόσμο (βλ. Ἰω
16,33). Μ' αὐτή τήν προϋπόθεση καί ἡ δική
μας νίκη ἐνάντια στόν κόσμο εἶναι βέβαιη.
Ἄς μὴν ἔχουμε καμία ἀμφιβολία. Ἀρκεῖ νά
τό θελήσουμε καί νά στρατευθοῦμε ὁλόψυ-
χα σ' αὐτόν τόν ἱερό πόλεμο.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Οἱ ἅγιοι στή ζωή μας

Ὑπέρ τῆς ἀληθείας

Εὐλογημένα τά χέρια πού κράτησαν ψηλά τή σημαία τῆς Ὁρθοδοξίας σέ καιρούς δίσεκτους καί χαλεπούς!

Ἦταν τότε πού θέριευε ἡ κακοδοξία τῆς εἰκονομαχίας στή Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία. Τὸν ἀσεβῆ αὐτοκράτορα Λέοντα Γ' (741 μ.Χ.) διαδέχθηκε στὸν θρόνο ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος. Σφοδρὸς πολέμιος τῆς Ὁρθοδοξίας, διέταξε τὴν καταστροφή ὅλων τῶν ἁγίων εἰκόνων. Γιὰ νὰ ἐπισφραγίσει τὸ ἀνόσιο ἔργο του συγκάλεσε σύνοδο στό ἀνάκτορο τῆς Ἱερείας γιὰ τὴν καταδίκη τοῦ Πατριάρχου Γερμανοῦ, πού ἀντιτάχτηκε στό ἔργο του, καί ὅσων χριστιανῶν ἀρνοῦνταν νὰ ποδοπατήσουν τίς ἅγιες εἰκόνες. Μετά τὸ πέρας τῆς συνόδου, ὁ βασιλιάς ἀξίωσε νὰ υπογράψει τὰ ἔγγραφα τῶν συζητήσεων

καί ὁ Στέφανος, ὁ ἡγούμενος στό ὄρος τοῦ ἁγίου Αὐξεντίου. Ἦταν περιλάλητη ἡ ἀσκητικὴ βιοτὴ του καί ἡ καθάρια διδασκαλία του ἀσκοῦσε ἰσχυρὴ ἐπίδραση στοὺς πιστοὺς. Ἡ συμφωνία του μέ τίς ἀποφάσεις τῆς συνόδου θά αὖξανε τὸ κύρος της καί θά ἔπειθε τὰ πλήθη τῶν εἰκονόφιλων.

Μά ὁ Κάλλιστος, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ ἀσεβῆ αὐτοκράτορα, συνάντησε τὴ στερεὴ ἄρνηση τοῦ ὁσίου Στεφάνου. Ἀπὸ τὰ ἀσκηταριὰ τῶν ὁρέων καί τίς ἱερές μονές ἀντιλαλοῦσε ἡ γνήσια φωνὴ τῆς ὀρθῆς πίστεως ὑπὲρ τῶν σεπτῶν εἰκόνων.

- Δεν μπορῶ νὰ υπογράψω αὐτὴ τὴν ἀσεβῆ ἀπόφαση τῆς συνόδου, ἀπάντησε ὁ Ὅσιος στὸν Κάλλιστο. Δέν μπορῶ νὰ ὀνομάσω τὸ σκοτάδι φῶς. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ χύσω ἀκόμη καί τὸ αἷμα μου γιὰ τὴν προσκύνηση τῶν ἁγίων εἰκόνων.

Ἡ ἀπάντησή του ἐξόργισε τὸν αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος ἀναζητοῦσε τρόπο νὰ καταβάλει τὸ γενναῖο φρόνημα τοῦ Ὀσίου πού στήριζε τὰ πλήθη τῶν ὀρθοδόξων στὴν προσκύνηση τῶν εἰκόνων. Ὁ ἀνεμοστρόβιλος τῆς ἀσέβειας ἤθελε νὰ ξεριζώσει ὅλα τὰ ἀνθεκτικὰ βαθύρριζα δέντρα πού ἀσφάλιζαν στὴ σκιά τους τίς φιλόχριστες ψυχές.

Πῶς ὅμως νὰ πολεμήσει τὸν Ὅσιο; Πῶς νὰ σπιλώσει τὴν ἀγιότητα; Πῶς νὰ ἐξευτελίσει τὴν ἀρετή;

Ὁ δρόμος τῆς προδοσίας εἶναι γνωρίζοντας ἀπὸ παλιὰ στοὺς καταπατητές τοῦ δικαίου καί τοῦ ἀληθινοῦ. Οἱ συνεργάτες τοῦ αὐτοκράτορα παρακινοῦν ἕναν δειλό καί πονηρό μαθητὴ τοῦ Ἁγίου, τὸν Σέργιο, νὰ ψευδομαρτυρήσει ὅτι ὁ Ἅγιος πόρνευσε μέ μία χήρα, ἡ ὁποία ἔγινε μο-

ναχή. Ὁ μαθητής τοῦ Ἁγίου σάν ἄλλος Ἰούδας μέ ἀντάλλαγμα τά χρήματα γίνεται κατηγορος τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα καί διδασκάλου. Κατηγορεῖ τόν Ἅγιο στόν βασιλέα μέ τή φοβερή κατηγορία τῆς ἀνηθικότητας.

Ὁ Ὅσιος φυλακίζεται, βασανίζεται καί καταδικάζεται σέ θάνατο. Βρισκόμαστε στήν Κωνσταντινούπολη τό 767 μ.Χ.

Εἶναι στέφανος γιά τόν Στέφανο τό μαρτύριο. Ἀπό τήν εὐσεβῆ μητέρα του Ἄννα εἶχε διδαχθεῖ τή ζωή τῶν μαρτύρων, τήν πόθησε, τή βίωσε στίς ἀετοφωλιές τῶν ὁρέων ὅπου ἀσκήθηκε, ἀλλά καί στό κοινόβιο τῶν ἀδελφῶν ὅπου διακόνησε ὡς ἡγούμενος. Καί τώρα θεωρεῖ τιμὴ τό λάβαρο τῆς ὁμολογίας του γιά τόν Χριστό, τό νοτισμένο μέ τόν ἰδρώτα τῆς ἀσκήσεως, νά ποτιστεῖ καί μέ τό αἷμα τοῦ μαρτυρίου.

Μέ λίθους καί βαριά ρόπαλα βασανίζουν καί θανατώνουν τόν Ὅσιο οἱ δήμιοι. «Τοῦ Χριστοῦ τήν εἰκόνα σεβόμενος, μαρτυρικῆς ἡξιώθης φαιδρότητος, θεῖε Στέφανε...» ψάλλουμε στίς 28 Νοεμβρίου πού τιμοῦμε τή μνήμη τοῦ νέου ὁμολογητοῦ Στεφάνου τοῦ ὁσίου. Καί εὐχόμαστε ὁ αἰώνιος Νικητής νά ἀναδεικνύει μαχητές καί ὁμολογητές πού θά ἀναρριπίζουν τή φλόγα τῆς πίστεως στήν παγωνιά καί τοῦ δικοῦ μας αἰώνα καί θά πρωτοποροῦν στούς ἀγῶνες ὑπέρ τῆς ἀληθείας.

Ἰχνηλάτης

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2017

Βοηθήματα Κατηχητικοῦ

Μέσου: Τόμος Α΄

Κατωτέρου: Τόμοι Α΄, Β΄, Γ΄

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γ. Μπακατοῦλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Ψαλμός 133ος:

Προσευχή μέσ στη νύχτα

Ἡ ομάδα τῶν Ἀναβαθμῶν κλείνει μ' ἓναν ψαλμό δοξολογικό. Στόν 133ο ψαλμό καλοῦνται ὅλοι οἱ ἱερεῖς καί οἱ λευῖτες, ὅλοι ὅσοι ὑπηρετοῦν στόν Ναό, νά δοξολογοῦν τόν Κύριο ἀκόμη καί μέσ στην νύχτα.

Κείμενο

1. Ἴδου δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντες οἱ δοῦλοι Κυρίου οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.
2. Ἐν ταῖς νυξὶν ἐπάρατε τὰς χεῖρας ὑμῶν εἰς τὰ ἅγια καὶ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.
3. Εὐλογῆσαι σε Κύριος ἐκ Σιών ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Μετάφραση

1. Ἐμπρός, λοιπόν, ὑμνεῖτε τὸν Κύριο ὅλοι οἱ δοῦλοι τοῦ Κυρίου ὅσοι ὑπηρετεῖτε στόν ναὸ τοῦ Κυρίου, στίς αὐλές τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ μας!
2. Μές στίς νύχτες ὑψῶστε τὰ χέρια σας στραμμένα πρὸς τὰ «Ἅγια» καὶ ὑμνεῖτε τὸν Κύριο!
3. Ὁ Κύριος νά σέ εὐλογῇ ἀπὸ τὴν Σιών, αὐτὸς ποὺ δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν γῆ!

«Μὴ δαπανᾶτε ὅλη τὴ νύχτα στόν ὕπνο», συμβουλεύουν οἱ ἅγιοι πατέρες, πού γεύτηκαν τὴ γλυκύτητα τῆς ἀπερίσπαστης προσευχῆς μέσα στην νύχτα. Ἀπὸ τὰ χρόνια ἀκόμη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὀρίζονταν ἐφημερίες στοὺς λευῖτες, ὥστε ν' ἀναπέμπεται ὕμνος στόν Θεό μέρα καὶ νύχτα (βλ. Α' Πα 9,33). Ἀλλὰ καὶ ὅλες οἱ θεοφιλεῖς ψυχές ἀναπαύονται στην ἡσυχία τῆς νύχτας νά ὑμνοῦν τόν Θεό.

Τότε βέβαια ἡ δοξολογία εἶναι θεάρεστη, παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, «ὅταν μετὰ τῶν ῥημάτων καὶ ὁ βίος σύμφωνα φθέγγηται, καὶ διὰ τῶν ἔργων δοξάσῃ τὸν ποιήσαντά σε Θεόν»· ὅταν,

δηλαδή, ὄχι μόνο τὰ χεῖλη ἀλλὰ καὶ τὰ ἔργα μας δοξάζουν τόν Θεό (πρβλ. Μθ 5, 16). Ἐξάλλου, μόνο ὅποιος ὑποτάσσεται στὰ προστάγματα τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νά χαρακτηρίζεται δοῦλος του καὶ νά τόν δοξολογεῖ· «δοῦλος δὲ Θεοῦ ὁ πειθόμενος τοῖς προστάγμασιν αὐτοῦ, καὶ θεραπεύων αὐτόν», παρατηρεῖ ὁ Ζιγαβηνός.

Οἱ δύο πρῶτοι στίχοι τοῦ ψαλμοῦ εἶναι μιὰ προτροπὴ πρὸς τοὺς «ἐστῶτας ἐν οἴκῳ Κυρίου», δηλαδή στοὺς ἱερεῖς καὶ στοὺς λευῖτες πού διακονοῦσαν στόν Ναό· τό ρῆμα «ἐστάναι» καὶ «παριστάναι» στην Παλαιά Διαθήκη ἔχει καὶ τὴν ἔννοια τοῦ «λειτουργεῖν» (βλ. Δε 10,8· Νε 12,44).

Ὁ τελευταῖος στίχος εἶναι ἡ δική τους ἀπάντηση πρὸς τὸν εὐσεβῆ λαό: Εὐχονται ὁ Κύριος νὰ τοῦ χαρίσει πλουσιοπάροχες τίς εὐλογίες του.

Σ' αὐτὴν τὴν κατακλείδα τοῦ ψαλμοῦ παρατηροῦμε πὺς ὁ θεό-πνευστος ψαλμωδὸς ἀνάγει τοὺς εὐσεβεῖς «εἰς τὰ ὑψηλότερα δόγματα», ὅπως ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, «παιδεύων ὅτι πανταχοῦ ὁ Θεὸς ἐστι», καὶ «δεῖ πανταχόθεν αὐτὸν καλεῖν». Γιὰ τοὺς Ἰουδαίους ἡ Σιών, ἡ ἱερὴ πόλη Ἱερουσαλὴμ καὶ συγκεκριμένα ὁ Ναὸς της, ἦταν τὸ κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ συνήθιζαν τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς τοὺς νὰ ὑψώνουν τὰ χέρια τοὺς καὶ νὰ τὰ στρέφουν σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνση. Μὲ τὴν φράση ὅμως «ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν» ὁ ψαλμὸς ἀνοίγει ἕνα παράθυρον γιὰ νὰ δοῦν οἱ πιστοὶ τὴν πανταχοῦ παρουσία τοῦ Θεοῦ.

«Οὐδὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ τόπου κωλύεται τὰ τῆς εὐχῆς, μόνον ἐὰν ὁ τρόπος ἢ τῇ εὐχῇ συμβαίνων», τὸνίζει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Δέν εἶναι ὁ τόπος πού ἐμποδίζει τὴν προσευχή ἀλλὰ ὁ τρόπος. Εἶναι ἀνάγκη, διδάσκει μέ θέρμη ὁ ἅγιος πατέρας, νὰ κρατοῦμε καθαρὸ τὸν ναὸ τοῦ σώματός μας, νὰ προσέχουμε τὴν καθαρότητα τῶν λογισμῶν μας. Τότε μποροῦμε ὅπου κι ἂν εἴμαστε νὰ ἐπικαλούμαστε τὸν Θεό· καὶ θὰ ἀπολαμβάνουμε τὴν παρουσία του, τὴν συντροφιά του, τὴν βοήθειά του, πού κάνει ἀκόμη καὶ τὰ δύσκολα εὐκολα!

Στ. Ν. Σάκκος

Κατασκήνωση, εἶσαι ἅγιος σταθμός...

Πολλὰ παιδιά καὶ νέοι χάρηκαν καὶ ὠφελήθηκαν καὶ τὸ φετινὸ καλοκαίρι στὶς κατασκηνώσεις πού λειτουργοῦν στὶς ἐγκαταστάσεις τῆς Ἀδελφότητός μας στὴν Καστανοῦσα Σερρών. Πά τὸ ἐπόμενο καλοκαίρι μποροῦν νὰ φιλοξενηθοῦν περισσότεροι, ἂν... ἐτοιμασθεῖ ἀκόμη μία σκηνή. Ἄς βοηθήσουμε, ὅπως μπορεῖ ὁ καθένας μας. Ἀξίζει!

Πληροφορίες στοὺς τηλέφωνο:
2310 270630

Ἀρ. λογαριασμοῦ
ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074-010184-792
Ο.Χ.Α. ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ.

Γιὰ τοὺς συνδρομητές
τοῦ ἐξωτερικοῦ, IBAN:
GR50 0171 0740 0060
7401 0184 792

Καλό ταξίδι, πρόεδρε!

Μέ τη βαθύτατη θλίψη, πού ταιριάζει στους ανθρώπους, αλλά και τή στέρεη έλπίδα τής πίστεως, πού ταιριάζει στά παιδιά τοῦ Θεοῦ, τά ὅποια ἔχουν γευτεῖ τά δῶρα τής Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, τό Διοικητικό Συμβούλιο καί τά μέλη τής Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος «Ἀπολύτρωσις» ἀποχαιρετήσαμε τήν Παρασκευή 15 Σεπτεμβρίου ἀπό τόν ἱερό ναό Παναγίας Ἀχειροποιήτου Θεσσαλονίκης τόν Σάββα Ξανθόπουλο, ὁ

ὁποῖος ἀναχώρησε γιά τήν αἰωνιότητα ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ὁ Σάββας Ξανθόπουλος ὑπῆρξε ὁ μακροβιότερος πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος, πού τή διοίκησε γιά τὰ μισά ἀπό τὰ ἐνενήντα ἔτη τοῦ βίου της, ἀνελλιπῶς ἀπό τό 1969.

Γεννημένος τό 1929 στό Σοχούμ τῆς Ἀπχαζίας, γνώρισε ἀπό βρέφος τή σταυρική ζωή, ὅταν ἦρθε στήν Ἑλλάδα μαζί μέ τούς πρόσφυγες γονεῖς του ἀπό τόν Πόντο. Ἐγκαταστάθηκαν στή Θεσσαλονίκη μαζί μέ ἄλλες δύο συγγενικές οἰκογένειες σέ ἓνα παλιό δίπατο σπίτι στήν ὁδό Πέλοπος 9, δίπλα στήν αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητος. Ἐχασε τόν πατέρα του νωρίς. Μέ τή χήρα μητέρα του Ἐλισάβετ νά τόν φροντίζει, μεγάλωσε, πῆγε σχολεῖο, πέρασε τήν κατοχή καί μπῆκε στή Θεολογική Σχολή νά σπουδάσει, ἐργαζόμενος ταυτόχρονα στό οἰκογενειακό ἐστιατόριο στήν περιοχή τῆς Παναγίας Χαλκέων. Τέλειωσε τή Θεολογική Σχολή καί πῆρε τό πτυχίο μαζί μέ τόν ἀείμνηστο δάσκαλό μας Στέργιο Σάκκο τόν Ὁκτώβριο τοῦ 1953.

Πτυχιούχος θεολόγος πιά, νυμφεύθηκε τήν Εὐανθία Κακουλίδου, μέ τήν ὁποία ἀπέ-

κτησαν τέσσερα παιδιά. Διο-ρίσθηκε στο Γυμνάσιο Έδεσσας και τό 1955 πήρε μετάθεση για τό Άμύνταιο. Τό έργο του στην πόλη αύτή έγινε φανερό από τήν πρώτη στιγμή και πολλοί μαθητές του τόν θυμούνται ακόμη μέ αγάπη. Μέ τήν ίδια έπιτυχία εργάσθηκε τόσο στο Γυμνάσιο τών Μουδανιών Χαλκιδικής, όσο και στο Πειραματικό Γυμνάσιο Θεσσαλονίκης, αλλά και σέ διάφορα άλλα σχολεία του νομού Θεσσαλονίκης ως Γυμνασιάρχης και άργότερα ως Λυκειάρχης, μέχρι τήν άφυπηρέτησή του τό 1985. Άμέτρητοι οί μαθητές οί όποιοι είχαν τήν τύχη νά τόν συναντήσουν στον δρόμο τους. Τόν εύγνωμονούν για όσα τούς πρόσφερε και κυρίως για τόν δρόμο τής άρετής, πού τούς υπέδειξε νά βαδίζουν στη ζωή τους.

Άν αύτή είναι μέ συντομία ή διαδρομή για τήν όποία τόν εύγνωμονεί ή κοινωνία τής πατρίδας μας, είναι πολύ δυσκολότερο νά άποτιμηθεί και νά ζυγισθεί ή εύγνωμοσύνη πού του όφείλει ή Άδελφότητα τής Απολυτρώσεως, στην όποία έντάχθηκε από τήν παιδική του ήλικία και διακόνησε για περισσότερες από πέντε δεκαετίες. Τόν θυμόμαστε νά διηγείται μέ εύγνωμοσύνη πώς ή χάρις του Κυρίου τόν «άγρευσε» -όπως έλεγε στο «Σχολείο του Χριστού», πού είχε οργανώσει ή Άδελφότητα υπό τήν πνευματική καθοδήγηση του διδασκάλου της π. Τιμοθέου Παπαμιχαήλ, όταν πηδοϋσε τόν φράχτη πού τόν χώριζε από τό σπίτι του για νά παίξει στην αύλή της. Μέ νοσταλγία θυμόταν πάντοτε όλες τίς δραστηριότητες τής Άδελφότητας, στίς όποιες συμμετείχε από νέος, ιδιαίτερα

τίς ιεραποστολικές της έξορμήσεις στίς γύρω περιοχές για τή διάδοση του λόγου του Θεού στίς καρδιές τών ανθρώπων. Η σοφία του Θεού τόν όδήγησε νά αναλάβει και τά ήνία τής διοίκησης τής Άδελφότητας από τή θέση του μέλους του Διοικητικού Συμβουλίου, και στη συνέχεια του Προέδρου της. Σέ νηνεμίες και φουρτούνες τή διακόνησε μέ σοφία, μέ σύνεση, μέ αξιοπρέπεια, μέ δυναμισμό, αλλά περισσότερο από όλα μέ ταπείνωση και αγάπη στη μητέρα Έκκλησία και ύπακοή στο θέλημα του άγίου Θεού.

Θά έπιθυμούσα νά τονίσω ένα τελευταίο σημείο. Παρακολουθώντας μέ προσοχή τή δράση του κυρίως τά τελευταία δύο-τρία χρόνια, κατά τά όποια βαρύνθηκε υπερβαλλόντως από τό πλήθος τών έτών τής ήλικίας του και τήν ασθένεια τής υγείας του, μέ έντυπωσίασε βαθιά ή σφριγηλότητα του φρονήματός του, ή καθαρότητα του πνεύματός του, ή άψάδα τής σκέψης του, ή φρεσκάδα τών ιδεών του και ή δυναμική διάθεσή του για πρόοδο, προκοπή και νέες δραστηριότητες από τά μέλη τής Άδελφότητος, ιδιαίτερα τά νεώτερα. Όλα αυτά είναι στοιχεΐα τά όποια ταιριάζουν και περιμένει κανείς νά τά δει όχι σέ ένα γέροντα 85 έτών, αλλά σέ ένα νέο τών 28 ή και 18 έτών άκόμα.

Αυτό τό φαινόμενο, τό όποιο παρακολούθησα μέ θαυμασμό τόσο στίς δημόσιες εμφανίσεις του όσο και στίς ιδιωτικές συνεδριάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου, μπορώ νά τό έρμηνεύσω μόνο μέ έναν τρόπο: Όλα τά χρόνια βέβαια τής ζωής του, αλλά ιδιαίτερα τά

τελευταία δύσκολα χρόνια μέ τήν περιπέτεια τῆς υγείας του, ἔξαιτίας τῆς ὁποίας περιόρισε τίς δραστηριότητές του σημαντικά, καθώς ἀναγκαζόταν νά ὑποβάλλεται συχνά σέ αἰμοκάθαρση, τόν ἐπισκίασε ἰδιαίτερα ἡ χάρις τοῦ Κυρίου. Τοῦ ἔδωσε τήν εὐκαιρία μαζί μέ τό αἷμα του νά καθαρίζει καί τήν ψυχή του ἀπό ὅλα τά βάρη πού συσσωρεύσε ὁ μακροχρόνιος ἐπίγειος βίος του, μέ τήν προσευχή, τή λατρεία, τή μελέτη τοῦ θείου λόγου, τόν ὁποῖο ἀγάπησε ἀπό παιδί. Ἔτσι, μέ τήν ἐμβάθυνση τῆς μυστικῆς πνευματικῆς ζωῆς ἔπιασε ἰδιαίτερη ἐπαφή μέ τόν ζωντανό ἀναστημένο Κύριο. Μόνον αὐτή ἡ ἐπαφή ἔχει τή δύναμη νά ἀνανεώσει «ὡς ἀετοῦ» τό φρόνημα καί τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου καί νά τῆς δώσει τή νεανική σφριγηλότητα καί δύναμη γιά ζωή, πού ἐπέδειξε ἰδιαίτερα πρὸς τό τέλος τῆς ἐπίγειας διαδρομῆς του.

Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς του ταυτίζεται σχεδόν ἀπόλυτα καί ἀριθμητικά καί ὀνομαστικά μέ τόν ἱστορικό βίο τῆς Ἀδελφότητος. Ὑπῆρξε ἓνας ζωντανός κρίκος πού μᾶς συνέδεε μέ τίς παλαιότερες ἐκεῖνες γενιές οἱ ὁποῖες εὐδοκίμως, μέ πόνο καί αὐτοθυσία, διακόνησαν τήν Ἐκκλησία καί τήν πατρίδα μας. Γενιές οἱ ὁποῖες περνοῦν πλέον σιγά σιγά ἀνεπιστρεπτί στά βιβλία τῆς ἱστορίας αὐτῆς τῆς γῆς. Ἐχουν ὅμως ἤδη γραμμένες τίς δικές τους χρυσές σελίδες στό βιβλίο τῆς ζωῆς, πού κρατοῦν οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ κατ' ἐντολήν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ζωῆς, τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου, τοῦ ἀστέρα τοῦ πρωينوῦ τοῦ λαμπροῦ, τοῦ Α καί τοῦ Ω τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου καί τῆς δικῆς μας.

Ἐμεῖς οἱ νεώτεροι τόν εὐγνωμονοῦ-

με, διότι συνέχισε τήν παράδοση τῶν ἱδρυτῶν της: Νά μελετοῦν μέ ἀγάπη καί νά διαδίδουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνον ἄνθρωποι ταγμένοι στό ἔργο αὐτό, ἀλλά κυρίως ἄνθρωποι καθημερινοί, ἄνθρωποι τοῦ μόχθου καί τῆς οἰκογένειας, πανοικί. Τόν εὐγνωμονοῦμε, διότι συνέβαλε καθοριστικά γιά νά σταθεῖ ἡ Ἀδελφότητα ὄρθια σέ δύσκολες ἐποχές καί ἔτσι νά βροῦν ἀσφάλεια κάτω ἀπό τά φτερά τῆς Ἐκκλησίας χιλιάδες ψυχές, πού καλλιεργοῦνται ἕως σήμερα στίς κατηχητικές καί ἱεραποστολικές δραστηριότητές της. Τόν εὐγνωμονοῦμε, διότι μᾶς ἄφησε ζωντανό παράδειγμα καί πρότυπο μίμησης.

Σεβαστέ μας πρόεδρε, ἀγαπητέ μας ἀδελφέ Σάββα, σέ εὐχαριστοῦμε καί σοῦ εὐχόμαστε καλό ταξίδι πρὸς τήν ἀγκαλιά τοῦ Κυρίου μας! Ἐκεῖ μαζί μέ τούς ἀγγέλους καί τούς ἀγίους θά συναντήσεις τόν μακαριστό Διδάσκαλο καί τόν ἀδελφό μας Πανσανία καί μαζί τους πολυάριθμα μέλη καί συνεργάτες τῆς Ἀδελφότητος μέ τούς ὁποίους ἐτοίμαζες τό περιοδικό καί ὀργάνωνες τίς ἱεραποστολικές της δραστηριότητες. Σέ παρακαλοῦμε νά εὐχεσαι καί νά προσεύχεσαι στόν ἅγιο Κύριο νά συνεχίσει νά εὐλογεῖ τόν ἀγῶνα ὧσων παραμένουμε σ' αὐτόν τόν κόσμο, προσπαθώντας νά βαδίζουμε στά ἴχνη τῶν ἀγίων καί τῶν πατέρων μας γιά τή δόξα τῆς Ἐκκλησίας του καί τόν ἀγιασμό τοῦ Ὀνόματός του.

*Ἀθανάσιος Παπαρνάκης,
Ἀν. Καθηγητής
τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς τοῦ Α.Π.Θ.*

Ἐπικήδειος λόγος στόν ΣΑΒΒΑ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟ

Μπροστά στό θέαμα τοῦ νεκροῦ μένει ἐκστατικός ὁ κάθε ἄνθρωπος καί κυριεύεται ἀπό φόβο. «Ὦντως φοβερώτατον τὸ τοῦ θανάτου μυστήριον... πῶς ψυχή ἐκ τοῦ σώματος βιαίως χωρίζεται ἐκ τῆς ἁρμονίας καί τῆς συμφυΐας ὁ φυσικώτατος δεσμός;».

Κι ὅμως αὐτό τὸ «φοβερώτατον» ἐνέχει κάποια μακαριότητα, ὅταν ἀφορᾷ στόν ἐργάτη τοῦ εὐαγγελίου καί γενικότερα στόν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, πού ἀγωνίζεται γιά τήν πνευματική του τελείωση καί ἔχει ὡς κύριο στόχο τῆς ζωῆς του τή θέωση. Εἶναι «μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι. Naί, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν» (Ἀπ 14,13).

Ἐναν τέτοιο μακάριο ἔχουμε μπροστά μας τήν ὥρα αὐτή. Ἐναν καταξιωμένο, λαμπρό ἐκπαιδευτικό, ἕναν ἐξαίρετο καί εὐλογημένο ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, πού ἀξιώθηκε νά πραγματώσει τόν γραφικό λόγο «Γῆρας γάρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιά ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καί ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος» (Σοφ. Σολ. 4,8-9). Δηλαδή σεβαστός δέν εἶναι ὁ μακρόβιος, ἀλλὰ ὁ συνετός καί ἅγιος. Τά γηρατεῖα δέν τὰ κάνουν τιμημένα καί ἀξιοσέβαστα τὰ πολλὰ χρόνια, ἀλλὰ ἡ σύνεση καί ἡ φρονιμάδα. Ὁ φίλτατος ἀδελφός Σάββας -τό μαρτυροῦμε ὅσοι τόν γνωρίσαμε ἀπὸ κοντά, καί μάλιστα σέ στιγμές δύσκολες- συνδύαζε τὸ πολυχρόνιο μέ τή φρόνηση. Ἦταν βιολογικά πλήρης ἡμερῶν καί πνευματικά ὥριμος, πλήρης

ἔργων ἀγαθῶν καί κόπων ἱεραποστολικῶν, πλήρης χάριτος καί θείων εὐλογιῶν. Γι' αὐτό ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, πού γνωρίζει νά οἰκονομεῖ τὰ πάντα «πρὸς τὸ συμφέρον» μας, τόν κάλεσε κοντά Του στήν κατάλληλη στιγμή, μετὰ τήν εἰλικρινή καί καταλεπτῶς ἐξομολόγησή του καί τή μετάληψη τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Θά μοῦ ἐπιτρέψετε τήν ὥρα αὐτή τήν ἱερή, ὡς ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης νά ἀναφέρω λίγους ἐπαινετικούς λόγους γιά τόν κεκοιμημένο πρόεδρό μας, πού ὑπῆρξε «ἔνδοξος ἐν τῇ πίστει καί τῇ διακονίᾳ» τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ἀδελφότητός μας. Ὑπῆρξε ἐπιτυχημένος καί δημιουργικός ἐκπαιδευτικός, μέ βαθειά συναίσθηση τοῦ λειτουργήματός του, ἐργατικός, δραστήριος, μέ σημαντική προσφορά στήν Ἐκκλησία, στήν ἐκπαίδευση καί στήν κοινωνία, ἀγαπητός στοὺς συναδέλφους του καί σεβαστός στοὺς μαθητές του.

Ἀνεπιφύλακτα, ὅσοι τόν γνώρισαν καί συνεργάσθηκαν μαζί του ὁμιλοῦν γιά ἐξαίρετο θεολόγο, μέ εὐθύτητα καί εἰλικρίνεια στοὺς τρόπους του. Ὁ Σάββας, ὁ γνωστός σέ ὅλους ὡς «ὁ πρόεδρος τῆς Ἀπολυτρώσεως», ἀπὸ τήν πρώτη νεότητά του μαθήτευσε σέ μεγάλους ἐκκλησιαστικούς ἄνδρες, κοντά στοὺς ὁποίους στερεώθηκε στήν πίστη καί στήν χριστιανική ζωή. Ἀγάπησε τήν Ἀδελφότητα μέ ὅλη του τήν καρδιά καί τή διακόνησε μέχρι τήν τελευταία του πνοή. Πίστευε βαθιά ὅτι ἡ Ἀδελφότητα ἐργάζεται γιά τή δόξα τῆς Ἐκκλησίας, συμμετέχοντας ἐνεργά στό ἱεραποστολικό - διδακτικό ἔργο μέ θρησκευτικές ὁμιλίες, κύκλους μελέτης ἀγ. Γραφῆς, κατηχητικά, ομάδες νέων καί

ἐνηλίκων καί κατασκηνώσεις.

Ἑκατοντάδες ὥριμοι σήμερα ἄνδρες, καταξιωμένοι ἐπιστήμονες, τίμιοι οἰκογενεάρχες, ἐπιτυχημένοι ἐπαγγελματίες καί πολλοί σεμνοί κληρικοί, θυμοῦνται μέ βαθεία εὐγνωμοσύνη τόν ἀκούραστο ἐργάτη τοῦ εὐαγγελίου, πού ἐνέπνεε μέ τό ἀκέραιο ἦθος του, τή σοβαρότητα, τήν ἀγάπη, τόν μεστό ὀρθόδοξο καί οἰκοδομητικό λόγο του καί στήριζε τίς ψυχές. Ἡ ἀνύστακτη μέριμνα, ἡ ἀνυπολόγιστη ἐθελοντική προσφορά του στό ἱεραποστολικό καί φιλανθρωπικό ἔργο τῆς Ἀδελφότητός μας ἀναγνωρίσθηκε καί ἐπικυρώθηκε πρό τετραετίας ἀπό τό Διοικητικό Συμβούλιο τῆς «Ἀπολυτρώσεως», μέ εἰδική ἀφιερωματική τελετή.

Ὁ ἀδελφός μας Σάββας διέθετε βαθεία πίστη στόν Θεό. Ἐδωσε ψυχῇ καί σώματι τή μαρτυρία τοῦ πιστοῦ στά διάφορα προβλήματα πού ἀντιμετώπισε, εἰδικότερα στά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του. Ὑπέμεινε τούς πόνους τῆς ἀσθενείας χωρίς γογγυσμό, μέ μεγάλη ἐγκατέρευση. Πάντοτε ἔβρισκε καταφύγιο, παρηγοριά, ἐλπίδα καί στήριγμα στόν Θεό καί στήν Ἐκκλησία. Καί εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Θεός δέν τόν κατήσχυνε, δικαίωσε τήν πίστη του. Συχνά ἔλεγε: «Προσεύχομαι στόν Θεό νά μ' ἀξιώσει νά δῶ ὁλοκληρωμένα τρία μεγάλα ἔργα τῆς Ἀδελφότητος, τήν ἀνακαίνιση τῆς Κεντρικῆς Αἵθουσάς της, τό Πνευματικό Κέντρο νεότητος (Δημητρούλειο) καί τήν Κατασκήνωση τῆς Καστανούσας, καί μετά ὁ Κύριος νά μέ πάρει κοντά Του», ὅπερ καί ἐγένετο κατὰ τήν ἐπιθυμία τοῦ ἐκλιπόντος.

Ἀγαπητέ μας ἀδελφέ Σάββα, ἦρθε ἡ πολυπόθητη ὥρα νά εὐφρανθεῖς στήν ἀγκαλιά τοῦ Νυμφίου Σου Χριστοῦ, τόν ὅποιο τόσο ἀγάπησε καί πόθησε ἡ καρδιά σου, κατὰ τό ψαλμικό χωρίο «Ὁν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ

ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεός» (Ψα 41,1)».

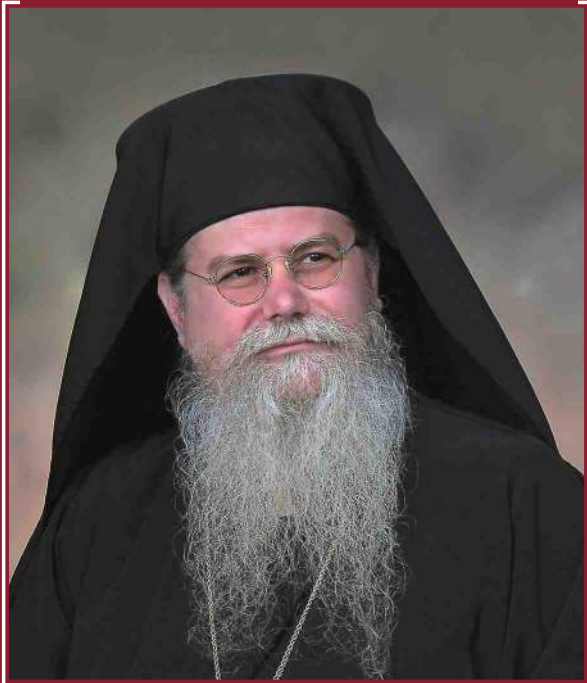
Ἀνήμερα τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ πέταξε στούς οὐρανούς ἡ φιλόθεος ψυχὴ σου, μέ τό ἐφόδιο τῶν ἀχράντων μυστηρίων τοῦ Κυρίου. Ἄφησες στήν οἰκογένειά σου, στήν εὐσεβῇ καί ἐνάρετη σύζυγό σου Εὐανθία, στά τέσσερα παιδιὰ σου, στά δέκα ἐγγόνια σου καί σέ ὅλους ἐμᾶς παράδειγμα πιστοῦ ἀνθρώπου καί γνήσιου χριστιανοῦ. Γι' αὐτό παρακαλοῦμε τόν πανάγαθο Θεό τά τέλη τῆς ζωῆς μας νά εἶναι χριστιανικά, ὅπως τά δικά σου, ἀδελφέ Σάββα. Τώρα πιστεύουμε ὅτι ζῆς στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, βρίσκεσαι στή θριαμβεύουσα Ἐκκλησία καί βλέπεις τόν Θεό ὄχι ἐν ἐσόπτρῳ, ἀλλά πρόσωπο πρὸς πρόσωπο.

Μέ αἰσθήματα βαθυτάτης θλίψης ἡ καλύτερα χαρμολύπης καί εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ καί μέ τή βεβαία ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως προπέμπουμε στήν αἰωνιότητα τόν σεβαστό μας πρόεδρο τῆς Ο.Χ.Α. «Ἀπολύτρωσις», τόν ἀγαπητό ἐν Χριστῷ ἀδελφό Σάββα. «Ἐπειδὴ μετοίκησε στίς οὐράνιες αὐλές παίρνοντας ἐπάξια τά βραβεῖα τῶν κόπων του, δέν πρέπει νά λυπόμαστε ἀλλὰ πιότερο νά χαιρόμαστε πού καρπώνεται τά ἔπαθλα γιά τούς ἄθλους του», μᾶς ἐνθαρρύνει ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης (Ἐπ. 5,28).

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστε ἀδελφέ καί ἀξιοσέβαστε πρόεδρέ μας Σάββα!

π. Μιχαήλ Κόνιας

Καθ. Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς
Θεσσαλονίκης

ΑΞΙΟΣ!

Μέ αισθήματα δοξολογικής χαράς καί εὐγνωμοσύνης στόν ἅγιο Θεό πληροφορηθήκαμε στίς 6 Ὀκτωβρίου τήν ἐκλογή τοῦ νέου Μητροπολίτη Φιλίππων, Νεαπόλεως & Θάσου κ. Στεφάνου Τόλιου. Δυό μέρες ἀργότερα συμμετείχαμε στό πανηγύρι τῆς χειροτονίας του στόν ἱερό ναό τοῦ πολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης Ἀγίου Δημητρίου.

Γεννημένος στήν Ἐλευθερούπολη Καβάλας ὁ νέος ἐπίσκοπος συνδέθηκε μέ τή Θεσσαλονίκη ἀπό τά μαθητικά του χρόνια, τήν ἀγάπησε σάν πατρίδα του καί διακόνησε ἀφοσιωμένα τόν λαό της ὡς ἀρχιμανδρίτης. Μέλη τῆς Ἀδελφότη-

τός μας βρῆκαν στήριγμα καί παρηγοριά στό πετραχήλι του καί συνεργάστηκαν ἄρμονικά μαζί του στό ἔργο τῆς κατήχησης. Τά τελευταῖα χρόνια μάλιστα ὡς πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ἐκπροσώπησε πολλές φορές τόν παναγιώτατο μητροπολίτη μας κ. Ἀνθίμο καί μᾶς μετέφερε τίς εὐχές του σέ ἐκδηλώσεις πού ἔγιναν στήν αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητος. Ἰδιαίτερα μᾶς συγκίνησε ἡ παρουσία καί ὁ παραμυθητικός λόγος του στήν πρόσφατη ἐκδημία τοῦ προέδρου μας Σάββα Ξανθόπουλου, στήν ὁποία χοροστάτησε στόν ἱερό ναό τῆς Παναγίας Ἀχειροποιήτου.

Συγχαίρουμε καί ἀπό τή θέση αὐτή τόν νέο ἐπίσκοπο καί εὐχόμαστε νά τοῦ χαρίξει ὁ Κύριος ὑγεία, μακροήμερευση, πλούσιο τόν φωτισμό του καί νά κραταιώνει τήν ποιμαντορία του. Ὡς ἄγγελος «ἐπὶ τὴν λυχνίαν» τῆς ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ὅπου τόν προήγαγε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, νά μεταλαμπαδεύει τό φῶς τοῦ εὐαγγελίου στό χριστεπώνυμο πληρωμά του καί σέ ὅλη τήν Ἐκκλησία.

Ἀξιος!

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Τό γεφύρι τῆς Κόνιτσας.
Ἔργο τοῦ Ζιώγα Φρόν-
τζου (1871)

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 5/11

«...ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν» (Λκ 16,30).

Ὁ Κύριός μας ἦλθε ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο στὴ ζωὴ μας, ἀλλὰ δέν τὸν δεχθήκαμε. «Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον», δέν τὸν δέχθηκαν. Καὶ ὄχι μόνο ἦλθε καὶ ἐνανθρώπησε ἀνάμεσά μας, ἀλλὰ καὶ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς ὁ Κύριός μας. Ἀλλὰ καὶ πάλι δέν πίστεψαν ὅλοι. Συνεπῶς, καὶ ἂν ἀκόμη κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκρούς ἀναστηθεῖ καὶ ἔρθει στὸν κόσμο, ὅπως ζητάει ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς, πάλι δέν θὰ τὸν πιστέψουν. Ὁ Κύριος πέθανε καὶ τάφηκε, ἀναστήθηκε καὶ βεβαίωσε μέ τίς ἐμφανίσεις του τὴν ἀνάσταση καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμφανίζεται. Ὅπως 40 μέρες ἐμφανιζόταν ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ, ἐξακολουθεῖ ἔτσι νὰ ἐμφανίζεται στοὺς αἰῶνες. Καὶ ἡ ἑτέρα μορφή εἶναι ἡ Ἐκκλησία πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Μέ τὴν Ἐκκλησία του συνεχίζει τὸ ἔργο του καὶ μᾶς φέρνει φῶς ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο· καὶ ὄχι μόνο μᾶς φωτίζει μέ τὴ διδασκαλία του, ἀλλὰ μέ τὴν ἀνάστασή του μᾶς δίδει καὶ ἓνα ἰσχυρὸ τεκμήριο, ἓνα ἐπιχείρημα ἀναντίρρητο, γιὰ τὴ δική μας ἀνάσταση.

Κυριακή 12/11

«Ἱερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ λευίτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε» (Λκ 10,31-32).

Ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ λευίτης κατέβαιναν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἦταν στὸν ναό, ἔκαναν τὴν ἐφημερίά τους, ἄναψαν τὰ λυχνάρια, ἔκαναν τίς εὐχές, τίς θυσίες, ὅλα στὴν ἐντέλεια καὶ ἔδειξαν ἔτσι τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό καὶ πρὸς τὸν πλησίον καὶ χαίρονταν ὅτι πορεύονται γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ, εἶχαν αὐτὸ τό καύχημα. Τὸν πονεμένο, τὸν ἐτοιμοθάνατο ὅμως τὸν εἶδαν καὶ ἔφυγαν. Ἀπεδείχθη λοιπόν ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν ψεύτικη ἀγάπη, διότι δέν ἔδειξαν εὐσπλαγχνία στὸν ἐτοιμοθάνατο. Ἡ ψεύτικη ἀγάπη ὅμως δέχνει καὶ ψεύτικη πίστη. Ἐάν τώρα αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐξομολογοῦνταν, θὰ ἔλεγαν ἴσως ἄλλα ἁμαρτήματα ἀλλὰ δέν θὰ ἔλεγαν ποτέ ὡς ἁμάρτημα αὐτὸ πού ἔκαναν. Γιατί; Δέν ἔκαναν κανένα κακό, ἀπλῶς τὸν εἶδαν καὶ ἔφυγαν. Κι ὅμως ὅποιος δέν πράττει τὸ ἀγαθὸ διαπράττει ἔγκλημα. Γι' αὐτὸ τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου εἶναι:

«ἔκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον τὸ ἀγαθόν». Ἄν ἓνας ξεκλίνει ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ δέν κάνει τὸ ἀγαθόν, εἶναι κακός. Ὅπως ἐπίσης ἂν κάνει τὸ κακόν, κάνει καὶ τὸ καλὸ μαζί, νοθεύεται τὸ καλόν. Χρειάζεται νὰ ἔχει κανεὶς καὶ τὴν πίστη ὀρθόδοξη ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπη ἀληθινή. Τὸ λέει καὶ ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος· «πίστις ἄνευ ἔργων νεκρά ἐστὶ» (2,17).

Κυριακή 19/11

**«ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαι-
τοῦσιν ἀπὸ σοῦ» (Λκ 12,20).**

Τίποτε τοῦ θανάτου βεβαιότερον καὶ τίποτε τοῦ θανάτου ἀδηλότερον. Ποιὸς ἦλθε στὸν κόσμον καὶ δέν πέθανε; Καὶ τί ἀπὸ ὅσα ἔχουμε παίρνουμε μαζί μας; Τίποτε. Καὶ ὅταν πέρα ἀπὸ τὸν θάνατον ὑπάρχει μιά αἰώνια χώρα πού περιμένει νὰ στείλουμε τὸ συνάλλαγμα, δέν εἶναι τρελοὶ ὅλοι ὅσοι συσσωρεύουν καὶ κατακρατοῦν τὸν πλοῦτον; Ναί, ἀδελφοί μου, εἶναι τρελοί. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ πλούσιοι πού εἶναι ἔξυπνοι. Ποιοὶ εἶναι; Αὐτοὶ πού σκέφθηκαν νὰ στείλουν συνάλλαγμα στὴν ἄλλη χώρα. Πῶς; Τὸ χρυσάφι, τὸ ψωμί, τὰ κινητὰ καὶ τὰ ἀκίνητα δέν περνοῦν ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ θανάτου. Μόνο ἓνα συνάλλαγμα περνάει, τὰ ἀγαθὰ μας ἔργα καὶ οἱ ἐλεημοσύνες μας. Τὸ λέγει ὁ Κύριός μας· «ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας, ἵνα, ὅταν ἐκλίπητε, δεξωνταὶ ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς» (Λκ 16,9). Πάρτε τὸν μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας, τὸ χρῆμα, καὶ κάντε τὸ συνάλλαγμα σκορπώντας το στοὺς φτωχοὺς. Καὶ τότε, ὅταν θὰ φύγετε ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸ καὶ πᾶτε στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, θὰ ἔχετε ἐκεῖ τὸ συνάλλαγμα πού ἐδῶ φτιάξατε.

Κυριακή 26/11

«ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα» (Λκ 18,23).

Συνηθίσαμε στὴν καλοπέραση, στὸν ἐγωισμό καὶ στὴ σπατάλη. Συνδεθήκαμε πολὺ μέ τὰ φθαρτὰ καὶ μέ τὰ γήινα. Ἐγινε ἡ παροῦσα ζωὴ πολὺ ἐλκυστική. Ἐνας λόγος πού κάθε κρίση καὶ κάθε δυστυχία στὴ ζωὴ αὐτὴ θὰ εἶναι ὅλο καὶ πιὸ τρομερὴ εἶναι διότι δέν συνδέουμε τὴ ζωὴ μας μέ τὴν αἰωνιότητα. Ἡ φθαρτότητα, τὸ ἐπίγειο, τὸ προσωρινὸ κατόρθωσαν νὰ καμουφλάρωνται, νὰ γυαλίζουν, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ βλέπει πέρα ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα καὶ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ, νὰ μὴν πιστεύει τὸ αἰώνιο. Ἐνῶ εἶναι γεγονός ὅτι εἴτε πιστεύει εἴτε δέν πιστεύει, εἴτε τὸ θέλει εἴτε δέν τὸ θέλει εἶναι πλασμένος γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπὸ λειτουργικά κηρύγματα)

Προβληματισμοί γιά τά νέα σχολικά Θρησκευτικά

Μέ την Ύναρξη του σχολικού έτους βρεθήκαμε μάρτυρες μιās ριζικής αλλαγής στο μάθημα τών Θρησκευτικών στην Πρωτοβάθμια καί Δευτεροβάθμια Έκπαίδευση. Μέχρι πρίν λίγο, τό μάθημα τών Θρησκευτικών δίδασκε τήν όρθόδοξη πίστη στους μαθητές, οί όποιοι στή συντριπτική τους πλειοψηφία στην Έλλάδα είναι βαπτισμένοι Όρθόδοξοι Χριστιανοί. Παράλληλα, ύπήρχαν καί στοιχειά θρησκευιολογίας, πού διδάσκονταν από τήν Στ΄ Δημοτικού μέχρι τήν Γ΄ Λυκείου σέ ιδιαίτερα κεφάλαια καί όχι άναμειγμένα μέ τή διδασκαλία τής όρθόδοξης πίστης.

Γιά πρώτη φορά από τήν ίδρυση του Έλληνικού Κράτους τό μάθημα τών Θρησκευτικών αλλοιώνεται καί μετατρέπεται σέ μία περίεργη θρησκευιολογία, στην όποία άναμειγνύονται ή όρθόδοξη πίστη μέ διάφορα θρησκευάματα, δημιουργώντας σύγχυση καί ένσπείροντας άμφιβολίες στους άπειρους καί χωρίς κρίση μαθητές. Ό χώρος μάλιστα πού διατίθεται στά νέα σχολικά έγχειρίδια γιά τή διδασκαλία τής όρθόδοξης πίστης δέν είναι πρωτεύων ούτε καν έπαρκής. Τά άλλα θρησκευάματα παρουσιάζονται μονόπλευρα, ένω άποκρύπτονται έπιμελημένα διδασκαλίες τους πού ώθούν

στον φανατισμό, τόν ρατσισμό καί τό μίσος καί έρχονται σέ αντίθεση μέ τή δική μας παράδοση.

Πώς νά προσλάβουν οί μαθητές του Δημοτικού καί του Γυμνασίου όλες μαζί τίς θρησκείες καί μάλιστα πολτοποιημένες στην ίδια ένότητα, όταν σέ αυτή τήν ήλικία άγνοούν άκόμη καί τά βασικότερα σημεία τής πίστης στην όποία ανήκουν; Μέ τά καινούργια βιβλία -πού άπατηλά όνομάζονται φάκελοι- ούσιαστικά άκυρώνεται τό άναμφισβήτητο δικαίωμα τών γονέων νά δώσουν στά παιδιά τους θρησκευτική άγωγή σύμφωνα μέ τίς δικές τους πεποιθήσεις.

Βεβαίως μέσα από τήν ταυτόχρονη διδασκαλία τών διαφόρων θρησκειών προσεγγίζεται καί ή όπτική τους σέ διάφορα κοινωνικά θέματα. Έτσι, όμως, έλλοχεύει ό κίνδυνος οί μαθητές νά υιοθετούν άκριτα πεποιθήσεις καί παραδοχές ξένες πρós τή δική τους πίστη. Έπιχειρείται, δηλαδή, μέ τά νέα προγράμματα σπουδών μία διείσδυση στή θρησκευτική τους συνείδηση, μέ σκοπό τήν έπιρροή καί τόν προσηλυτισμό τους σέ θρησκευάματα καί επικίνδυνους πνευματικούς χώρους.

Έπιπλέον, ή δομή του νέου Προγράμματος Σπουδών είναι άκρως προβλημα-

τική καί αντιπαιδαγωγική. Δέν υπάρχει ἀλληλουχία οὔτε καν στοιχειώδης ιστορική καί λογική σειρά. Πληροφορίες ἀπό διάφορους θρησκευτικούς χώρους καί παραθέματα «χύδην» συνωστίζονται ἀτάκτως, προσκαλώντας τόν διδάσκοντα νά τά συρράψει. Συνεπῶς ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος, ὅπως ἐπιβάλλεται ἀπό τό Ὑπουργεῖο Παιδείας, κρίνεται μή λειτουργική, ἀναποτελεσματική καί ἐν πολλοῖς ἐπικίνδυνη. Ἡ πολυθρησκευτική προσέγγιση τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν στά Θρησκευτικά ὄχι μόνο δέν λύνει τίς ἀπορίες τῶν παιδιῶν, ἀλλά μάλλον τίς ἐπαυξάνει, ὀδεύοντας χωρίς εἰρμό, ἐνιαῖο κορμό καί διήκουσα ἔννοια.

Ἐξάλλου, πῶς μπορεῖ νά ἐρμηνευθεῖ καί τό ἀναγραφόμενο στόν «Ὁδηγό ἑκπαιδευτικοῦ στά Θρησκευτικά Δημοτικοῦ καί Γυμνασίου» ὅτι «Ἡ κριτική προσέγγιση τῆς ΘΕ (Θρησκευτικῆς Ἐκπαίδευσης) ἐπιχειρεῖ... νά τόν βοηθήσει (τόν μαθητή) νά μετακινηθεῖ ἀπό τίς προκατανοήσεις του καί νά διαλεχθεῖ μέ τίς ἀφηγήσεις καί τόν λόγο βασικῶν θρησκευτικῶν ἀλλά καί κοσμικῶν παραδόσεων πού ἀρνοῦνται τή θρησκευτική ἀλήθεια» (σελ. 20). Καί παρακάτω διαβάζουμε: «προσφέρουν εὐκαιρίες νά μελετήσουν καί νά στοχαστοῦν μέ δομημένο τρόπο διαφορετικές θρησκευτικές καί φιλοσοφικές θεωρήσεις καί νά προσεγγίσουν τίς θρησκευτικές ἰδέες μέσα ἀπό διαφορετικές διαδρομές» (σελ. 21).

Τό θλιβερό εἶναι ὅτι τό νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν ἀπευθύνεται μόνο σέ ὀρθόδοξους μαθητές, στοχεύοντας στήν ἀποδόμηση τῆς πίστεως τους, ἐνῶ ρωμαιοκαθολικοί, μουσουλμάνοι καί ἑβραῖοι ἔλ-

ληνες μαθητές -ὅπου λειτουργοῦν σχολεῖα ἀμιγῶς δικά τους- ἔχουν τό πρόνομιο νά διδάσκονται ὁμολογιακοῦ περιεχομένου μάθημα Θρησκευτικῶν. Ἡ ἀντιμετώπιση αὐτῆς συνιστᾷ ἄνιση μεταχείριση καί ἀδικία εἰς βάρος τῆς πίστεως τῶν ὀρθόδοξων μαθητῶν.

Ὅλα αὐτά συντελοῦνται ἐνῶ ἀκόμη τό Σύνταγμά μας, στό προοίμιο τοῦ ὁποίου γίνεται ἐπίκληση τῆς «Ἀγίας καί Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος», προβλέπει ὅτι: «Ἡ παιδεία... ἔχει σκοπό... τήν ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς καί θρησκευτικῆς συνείδησης» (ἄρθρο 16, §2). Ἐπιπλέον, θεμελιώνει ὅτι «Ἐπικρατοῦσα θρησκεία στήν Ἑλλάδα εἶναι ἡ θρησκεία τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» (ἄρθρο 3, §1). Ἐπίσης, ὁ νόμος 1566/1985 ὀρίζει ὅτι ἡ Παιδεία ὑποβοηθεῖ τούς μαθητές «νά διακατέχονται ἀπό πίστη πρὸς τήν πατρίδα καί τά γνήσια στοιχεῖα τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς παράδοσης». Ἀλλά καί ἡ Εὐρωπαϊκή Σύμβαση δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου ρητᾶ προβλέπει: «Πᾶν Κράτος... θά σέβεται τό δικαίωμα τῶν γονέων ὅπως ἐξασφαλίζωσι τήν μόρφωσιν καί ἑκπαίδευσιν... συμφώνως πρὸς τὰς ἰδίας αὐτῶν θρησκευτικὰς καί φιλοσοφικὰς πεποιθήσεις» (ἄρθρο 2). Νά θυμίσουμε ὅτι τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριον τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων μέ ἀπόφασή του στίς 20/7/2007 καταδίκασε τή Νορβηγία (ὑπόθεση Folgero), ἐπειδὴ εἰσήγαγε στά δημόσια σχολεῖα ὕλη πολυθρησκευτική γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ὅπως δηλαδή ἔπραξε καί τό ἑλληνικό Ὑπουργεῖο Παιδείας. Ὅλο αὐτό τό νομοθετικό πλαίσιο μέ μία ὑπουργική ἀπόφαση ἔχει ἀνα-

τραπεϊ!

Σέ κάθε περίπτωση, ό έλληνι-
κός λαός όφείλει νά γνωρίζει
τήν αλήθεια. Οί γονεΐς θά πρέπει
νά πάρουν τήν υπόθεση τής θρη-
σκευτικής άγωγής τών παιδιών
τους στά χέρια τους καί νά άντι-
δράσουν μέ όποιο τρόπο μπο-
ροϋν. 'Η παθητική άποδοχή τών
νέων μέτρων έν γένει ύφαίνει
τήν καταδίκη μας ως Γένους. 'Η
ΐδια συγχυτική άτμόσφαιρα έτοι-
μάζεται καί γιά τά βιβλία τής
'Ιστορίας άπό τήν έπόμενη σχο-
λική χρονιά. 'Επιβάλλεται άγώ-
νας, μέχρις ότου τά βιβλία-φά-
κελοι άποσυρθοϋν. «Σ' αυτά τά
δύσκολα χρόνια ό καθένας μας
πρέπει νά κάνει ό,τι γίνεται άν-
θρωπίνως καί ό,τι δέν γίνεται
άνθρωπίνως νά τό αφήνει στόν
Θεό», διδάσκει ό άγιος Παΐσιος.
Καί συνεχίζει: «'Ετσι θά έχουμε
ήσυχη τή συνείδησή μας ότι κά-
ναμε εκείνο πού μπορούσαμε.
'Αν δέν άντιδράσουμε, θά σηκω-
θοϋν οί πρόγονοί μας άπό τούς
τάφους. 'Εκείνοι υπέφεραν τόσα
γιά τήν πατρίδα καί έμεΐς τί κά-
νουμε γι' αυτήν; 'Η 'Ελλάδα, ή
'Ορθοδοξία, μέ τήν παράδοσή
της, τούς άγίους καί τούς ήρώες
της, νά πολεμῆται άπό τούς ΐδι-
ους τούς 'Ελληνες καί έμεΐς νά
μή μιλάμε! Εΐναι φοβερό!» (Λό-
γοι Β', Πνευματική άφύπνιση, σσ.
36-37).

Εϋδοξία Αϋγουστίνου

Σκηνές άπό τήν τάξη μου

Τά πρωτάκια

«Κάθε χρόνο καί χειρότερα... Αϋτά τά πρωτά-
κια εΐναι έντελώς άνώριμα!».

«Δέν μπορείς νά συνεννοηθεΐς. Σηκώνουν χέρι
κι εκεί πού περιμένεις έρώτηση γιά τήν 'Οδύσσεια,
άκοϋς τό άμίμητο: "Κυρία, ό Τηλέμαχος -όχι τής
'Ιθάκης αλλά αϋτός πού κάθεται στό προτελευταίο
θρανίο- μου πετάει χαρτάκια!"».

«Νομίζουν ότι μπορούν νά μετακινοϋνται όπο-
τε θέλουν, νά τρώνε στήν τάξη όποτε θέλουν καί
όταν σηκώνονται στόν πίνακα μπερδεϋουν τά πό-
δια τους μέ τά λυμένα τους κορδόνια...».

Λίγα άπό τά σχόλια πού άκούγονται συχνά-
πυκνά στό γραφείο τών καθηγητών. Κι όμως εΐναι
κάποιες φορές πού αϋτά τά άνώριμα πρωτάκια
άποδεικνϋουν πώς μπορούν νά σκέφτονται μέ
τρόπο πού δέν φανταζόμαστε ή νά χειρίζονται κα-
ταστάσεις καλύτερα άπό έμάς.

Ήταν ή τρίτη διδακτική ώρα καί ξεφύγαμε
λίγο άπό τό μάθημα τής 'Αλγεβρας... Δέν θυμάμαι
τήν άφορμή. Κάποια στιγμή τούς εΐπα πώς κάθε
καλή μας πράξη άνταμείβεται. Κι αν άκόμη δέν
τήν άξιολογήσουν οί άνθρωποι, ύπάρχει ό Θεός
πού τή βλέπει καί θά μās άνταμείψει γι' αϋτή. 'Ο
'Ιαν σήκωσε τό χέρι καί δήλωσε: «Κυρία, έγώ εΐμαι
καλός όταν θέλω, όσο θέλω, κι όχι γιά νά μέ άντα-
μείψει ό Θεός». Ξαφνιάστηκα γιατί εΐχα άκούσει

τήν ἴδια περίεργη διακήρυξη πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἀπὸ συνάδελφο ὑποστηρικτὴ τοῦ ἄθεου ὕλισμοῦ... Μποροῦσα νὰ ἀντιληφθῶ πὼς ὁ μικρὸς ἀπὸ κάποιον εἶχε ἐπηρεαστεῖ καὶ εἶχε υἱοθετήσει τὴν ἀποψη αὐτή, ἐπειδὴ ἱκανοποιοῦσε τὸν ἐγωισμό του καὶ τὸν βόλευε... Τοῦ ἀπάντησα ὁμως ἀπλὰ πὼς ἂν ὅλοι σκέφτονταν ἔτσι, τότε ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ ἐρχόταν μία στιγμή πού ὁ ἴδιος δέν θὰ ἄντεχε τὴ σκληρότητα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἀφοῦ κι αὐτοὶ θὰ ἦταν καλοὶ μόνο ὅταν ἤθελαν κι ὅσο ἤθελαν.

Τὸ μάθημα συνεχίστηκε... Λίγο πρὶν χτυπήσει τὸ κουδούνι, ἔπιασε ἓνας σκληρὸς ἐπίμονος βήχας τὸν Ἀριστείδη στό πρῶτο θρανί. Τοῦ ἐξήγησα πὼς μπορεῖ νὰ βγεῖ ἔξω γιὰ λίγο νερό. Δέν μποροῦσε νὰ ἀντιδράσει, ἔβηχε, ἔβηχε ἀσταμάτητα, χωρὶς νὰ μπορεῖ σωστά νὰ ἀναπνεύσει... Τὰ παιδιά πού ἀρχικά θορυβοῦσαν σταμάτησαν κι ἐγὼ ἤμουν ἔτοιμη νὰ τρέξω στὸν Διευθυντή. Ξαφνικά ὁ Στέλιος, ἀπὸ τὴ μεσαία σειρά, σηκώθηκε, γύρισε πρὸς τὸν Ἀριστείδη κι ἔκανε τρεῖς φορές εὐλαβικά τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ πρὸς τὴ μεριά τοῦ συμμαθητῆ του. Οὔτε ἡ κίνηση οὔτε καὶ τὸ ὕφος τοῦ μικροῦ εἶχαν κάτι τὸ εἰρωνικό. Ἀντίθετα, ἦταν φανερό ὅτι τὸ παιδί ἤξερε αὐτὴ τὴν κίνηση ἀπὸ κάποιο πρόσωπο τῆς οἰκογένειάς του καὶ ἤξερε ἐπίσης πὼς δέν γίνεται τυχαῖα καὶ γιὰ ἀσήμαντο λόγο. Ὁ Ἀριστείδης ἠρέμησε... «Σύμπτωση» θὰ πεῖ κάποιος ὀρθολογιστής -καὶ ὁ Ἰαν... Μία προσευχή πού εἰσακούστηκε θὰ πῶ ἐγώ...

Μικρά, καλὰ μου πρωτάκια... Χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει τὸ μικρὸ σας μυαλουδάκι, γίνεστε πολλές φορές ἀφορμὴ γιὰ σκέψη, προβληματισμὸ καὶ αὐτοέλεγχο... Πόσο θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμη γιὰ ὅσες φορές συμφώνησα στὰ ἀρνητικὰ σχόλια πού σᾶς ἀφοροῦν ἢ γέλασα σέ βάρος σας.

Κι ἀκόμη περισσότερο, θὰ ἤθελα θερμὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ ἐκεῖνο τὸ αὐθόρμητο καί... ἀνώριμο (;) σχόλιο πού γλυκαίνει, δέν σᾶς τὸ κρύβω, ὅλες ἐμᾶς τίς «σοβαρές καθηγήτριες μέ τὸ περισπούδαστο ὕφος»: «Κυρία, μερικές φορές μιλάτε σὰ νὰ εἴστε ἡ μαμά μας!».

Μία καθηγήτρια τῆς Α΄ Γυμνασίου

Ἀπὸ τὴν παιδαγωγικὴ σοφία τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου

«Ὡς πῶς ἀκριβῶς ὅταν παραμελεῖ κανεὶς τὸ χωράφι ἐκεῖνο βγάζει ἄγρια χόρτα, ἐνῶ ὅταν τὸ καλλιεργοῦν συνεχῶς τὰ γεωργικά χέρια παράγει ὠρимо καρπὸ, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖνη πού εἶναι νωδρὴ, γεννᾷ ἀγκάδια παραπτωμάτων, ἐνῶ ἐκείνη πού καλλιεργεῖται παράγει πλούσιο τὸν καρπὸ τῆς ἀρετῆς».

(*Εν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας 1· PG 63,477*)

«Ὡς πῶς πολὺ ἀνώτερη τέχνη. Δέν διαμορφώνει χρυσὰ σκεύη, ὅπως ὁ χαλκουργός, ἀλλὰ τὴν ψυχὴ, πού εἶναι πολυτιμότερη ἀπὸ κάθε χρυσὸ σκεῦος. Δέν ρυθμίζει ὑλικὸ σκεῦος, ἀλλὰ τὴν ψυχὴ ἀπαλλάσσει ἀπὸ ὅλη τὴν κοσμικὴ φαντασία».

(*Εἰς Πράξεις 26,4· PG 60,204*)

«Ὡς πῶς κοπὸς τῆς διδασκαλίας μου δέν εἶναι νὰ δοξασθῶ ἐγώ, οὔτε νὰ φανῶ λαμπρός, ἀλλὰ νὰ γίνουν δεκτές ἀπὸ τὸν Θεὸ οἱ ψυχές τῶν μαθητῶν μου... Δέν χρειάζεται μόνο πίστη ἀλλὰ καὶ ζωὴ πνευματικὴ».

(*Εἰς Ρωμαίους 30,1· PG 60,655*)

Ἱστορικές μνήμες

Ἡ προσφυγομάνα Παναγιά

Μέσα Ὀκτωβρίου 1931... Μ' ὅλες τίς μνήμες νωπές νά βαραίνουν στούς ὤμους του ξεκίνησε ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἀμβρόσιος Σουμελιώτης γιά τόν τόπο ὅπου πόθησε ἡ ψυχή του νά μονάσει ὡς τήν τελευταία του πνοή κάτω ἀπό τή σκέπη καί τήν προστασία τῆς γλυκειᾶς μάνας Παναγιάς στοῦ Μελᾶ τό βουνό... Δέν πέρασε οὔτε μία δεκαετία ἀπό ἐκεῖνες τίς φριχτές μέρες τοῦ ξεριζωμοῦ ἀπό τήν πατρική γῆ.

Μετά τό 1923 ἡ Μονή τῆς Παναγίας Σουμελᾶ ἔπese πλέον στά χέρια ἄγριων ἰσλαμιστῶν. Λεηλάτησαν οἱ Τοῦρκοι, ἄρπαξαν οἱ χρυσοθήρες χρυσά ἄμφια καί ἱερά σκεύη, κατέστρεψαν ἅγιες εἰκόνες καί πολύτιμα χειρόγραφα πού αἰῶνες φυλάσσονταν στή βιβλιοθήκη τῆς μονῆς. Ὅμως οἱ μοναχοί, πού ἔνιωθαν ἀπό καιρό τόν κίνδυνο νά πλησιάσει, προέβλεψαν καί πρόφτασαν νά ἀσφαλίσουν τήν ἁγία εἰκόνα.

Θυμᾶται ὁ ταλαιπωρημένος καλόγερος πώς πρίν τή βίαιη ἐκδίωξη ἀπό τή Βίγλα τοῦ Μελᾶ, ἀπό τῆς θαυματουργῆς Πανα-

γιάς τό σπιτικό, ἔσπευσαν νά κρύψουν τήν Κυρία τῆς Μονῆς σ' ἓνα λοφίσκο λίγο πιό πέρα, στό Μετόχι τῆς ἁγίας Βαρβάρας.

Πλησιάζει τώρα σ' ἐκείνη τήν κρύπτη μέ μάτια βουρκωμένα. Μέ χέρια τρεμάμενα ξεθάβει τόν μεγάλο θησαυρό. Ναί! Ὡς ἐκ θαύματος εἶναι ἐκεῖ. Διασώζεται ἀπό τίς βέβηλες ἀρπαγές. Τήν ἀσφάλισε ὁ Θεός ἀπό τήν καταστροφική μανία τῶν Τούρκων γιά νά τήν ξαναχαρίσει στόν ἀλύτρωτο Ἑλληνισμό.

Ὁ σεβάσμιος καλόγερος παίρνει στήν ἀγκαλιά του τήν ἁγία εἰκόνα τῆς Παναγίας Σουμελᾶ καί τήν καταφιλά. Πόσες προσευχές καί ὕμνοι δέν ἀναπέμφθηκαν ἐνώπιόν της πρὸς τόν οὐράνιο Πατέρα... Μπορεῖ τό μοναστήρι νά ἐρήμωσε, οἱ πιστοί νά ἀποχωρίστηκαν τό ἀγαπημένο τους προσκύνημα, μά ἡ εἰκόνα τῆς Σουμελιώτισσας ἦταν πάντοτε χαραγμένη στίς καρδιές τῶν Ποντίων. Χιλιάδες τά ἀναθήματα μπροστά στό εἰκόνισμα νά μαρτυροῦν τά πολλαπλά της θαύματα.

Στίς 9 Νοεμβρίου 1931 ἡ μάνα Παναγιά ἀκολουθεῖ τὰ πονεμένα της παιδιά στόν δρόμο τῆς προσφυγιάς. Ὅλα τὰ τιμαλφῇ παραδίδονται στόν ἀποκρισάριο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Χρῦσανθο Φιλιππίδη, τόν μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν, κι αὐτός μέ τή σειρά του τὰ παραδίδει στό Βυζαντινὸ Μουσεῖο. Ἔτσι, ἡ Παναγία Σουμελᾶ, πού ἀρχικά εἶχε βρεθεῖ στήν Ἀθήνα, ξαναγίνεται τώρα Ἀθηνιώτισσα.

Ὅμως οἱ καρδιές τῶν πιστῶν δέν μποροῦν νά ἡσυχάσουν. Ὁ τόπος τῆς Παναγιάς δέν εἶναι οἱ προθήκες τοῦ Μουσείου, ἀλλά τό μοναστήρι... Πρόσφυγες πιά οἱ παπποῦδες μας στήν ἐλεύθερη Ἑλλάδα, τήν ἐπικαλοῦνται καθημερινά μέ εὐλάβεια μά καί βαθύ καημό. Ζητοῦν τή χάρη της κι ἄς μὴν τήν ἔχουν σέ νάό. Ἔτσι πέρασαν λίγα χρόνια... Οἱ καρδιές τῶν ἀπανταχοῦ Ποντίων μά καί ὅλων τῶν πιστῶν λαχταροῦσαν πάντα κρυφά καί φανερά νά ζωντανέψει στήν Ἑλλάδα τό φίλτατο μοναστήρι.

Μία ταπεινὴ γριούλα, μία εὐλαβέστατη ποντιακὴ ψυχὴ, πρόσφυγας στήν Καλαμαριά Θεσσαλονίκης κλαίει μέ παράπονο: «Ὅλον ὁ κόσμον ἔχ' Παναΐαν καί μοναχά ἐμεῖς εἴμεσ' ὀρφανοί». Ζητᾷ ἀπό τόν εὐσεβῆ Τραπεζοῦντιο Φίλωνα Κτενίδη νά χτίσουν μοναστήρι, νά προλάβει πρὶν πεθάνει νά ἐναποθέσει στήν Παναγιά ἓνα ἀφιέρωμα πού εἶχε φέρει ἀπό τόν Πόντο.

Καί νά πού οἱ καυτές προσευχές τῶν ξεριζωμένων Ἑλλήνων εἰσακούστηκαν. Δραστήριοι Πόντιοι ἀγωνίζονται μέ πρωτεργάτες τὰ μέλη τοῦ σωματείου «Παναγία Σουμελᾶ» Θεσσαλονίκης.

Διενεργοῦνται ἔρανοι, συγκεντρώνονται χρήματα κι ἐντοπίζεται τό «νέο ὄρος Μελά». Θά εἶναι τό Βέρμιο τῆς Ἡμαθίας. Ἦρθε ἡ ὥρα ἡ Παναγία Σουμελιώτισσα, ἀπὸ Ἀθηνιώτισσα νά γίνει τώρα καί Βερ-

μιώτισσα. Ἡ κοινότητα Καστανιάς παραχωρεῖ 500 στρέμματα κι ἀρχίζει τό 1951 ἡ ἀνέγερση τοῦ μικροῦ ναοῦ.

Ὑλοποιεῖται ἐπιτέλους ἡ Μεγάλῃ Ἰδέα τῶν Ποντίων. Στὴ νέα πατρίδα φροντίζουν ὄχι ἀπλῶς νά χτίσουν ἓνα μοναστήρι, ἀλλὰ νά ἀνεγερθεῖ ἓνα ἱερό πανελλήνιο προσκύνημα πού θά ἀποτελεῖ στοὺς αἰῶνες σύμβολο καί φάρο, πού θά θυμίζει καί στίς ἐπόμενες γενιές ἀπὸ ἐδῶ τό ἐκεῖ.

Δεκαπενταύγουστος 1952. Ρίγη συγκίνησης στά θυρανοῖξια τοῦ Ναοῦ. Οἱ πιστοὶ ὑποδέχονται τήν ὑπέρμαχο Παναγία μέ τιμές ἀρχηγοῦ κράτους. Σπεύδουν νά ἐνθρονίσουν τήν ἁγία εἰκόνα στόν νέο της θρόνο.

Ἀπὸ τότε καί μέχρι σήμερα κάθε Δεκαπενταύγουστο ἡ περιφορὰ τῆς θαυματουργῆς εἰκόνας πραγματοποιεῖται μέ βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια. Χιλιάδες προσκυνητές καταφτάνουν κι ἀκουμποῦν τό δάκρυ τους στήν μεγάλη προσφυγομάνα Παναγιά. Κοντά της οἱ πιστοὶ θυμοῦνται καί τήν ἀλησμόνητη πατρίδα, καταθέτουν στεφάνι στήν προτομὴ τοῦ Ἀλέξανδρου Ὑψηλάντη στήν αὐλὴ της καί γίνεται τό πανηγύρι της συνάμα μέρα μνήμης καί ἱστορικῆς αὐτοσυνειδησίας.

Ἔτσι, μεταφυτεύτηκε τό Ἀκρωτήρι τῆς Ἑλπίδας τοῦ Πόντου στὴ μακεδονικὴ γῆ. Ἡ Παναγία Σουμελᾶ παραμένει ἡ τροφὸς καί φρουρὸς τῶν ὀνείρων καί τῶν μύχιων πόθων τῶν Ἑλλήνων. Ἡ Κυρία Θεοτόκος εἶναι αὐτὴ πού ἔδωσε δύναμη στόν ὑπόδουλο καί μαρτυρικὸ ποντιακὸ λαό, γιὰ νά κρατήσῃ τήν πίστη, τήν ἐθνικὴ συνείδηση, καί τίς ἀξίες τοῦ γένους μας.

Γλυκειά μας Παναγία, ἐσύ πού ἔγινες προσφυγομάνα μαζί μέ τὰ παιδιά σου, μεῖνε παντοτινὴ μας σκέπη καί προστασία.

Ἀγγελικὴ Τσιραμπίδου

ΟΠΟΙΟΣ ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ
ΖΗΤΝΑΕΙ ΝΗΣΤΙΚΟΣ...

Ζητιανεύοντας λίγη έλπίδα...

“Εριξα μιά βιαστική ματιά στο ρολόι. «Ένα άδυσώπητο κυνήγι με τόν χρόνο ή ζωή μας», σκέφτηκα και άνοιξα τό βήμα μπαίνοντας βιαστικά στο άμφιθέατρο του πρώτου έτους. Χαμογέλασα στο θέαμα: γεμάτα έδρανα. Σπάνιο τό φαινόμενο, αλλά... είπαμε: πρώτο έτος!

“Έκανα νά προχωρήσω προς τήν έδρα, αλλά ένα μήνυμα γραμμένο στόν τοίχο τράβηξε τήν προσοχή μου: «Όποιος κοιμάται με τήν έλπίδα, ζυπνάει νηστικός». Δίπλα, σχεδιασμένη άτσαλα, μία μορφή από αυτές τίς αφαιρετικές, τίς δηλωτικές του άρνητικού συναισθήματος, μόνο γραμμές δίχως χρώμα. “Αρχισα νά ψάχνω με τό βλέμμα μήπως ανακαλύψω τόν νεαρό συντάκτη του μηνύματος. Μάταιος κόπος· μπορούσε νά είναι ό καθένας.

“Η ώρα περνούσε και ή σκέψη μου ακροβατούσε ανάμεσα στο μάθημα και στο σύνθημα του τοίχου. “Αλήθεια, τί δήλωνε; Μία άλλη προσέγγιση του «σύν Άθηνᾱ και χείρα κίνει»; “Η μήπως απογοήτευση; Ζωή χωρίς έλπίδα; Συνηγορούσε σέ αυτό ή έκφραστική σχεδίαση.

Τόσα χρόνια άνθρωποι με λόγια και έργα καταλύουν τίς ζωές και τά όνειρα τών συνανθρώπων τους, τάζοντας πολλά και ύποσχόμενοι περισσότερα. Τόσα χρόνια γονείς, εκπαιδευτικοί, άπλοί πολίτες, άνθρωποι με λόγο και πνεύμα, με δύναμη και έξουσία, αλλά και καθημερινοί άνθρωποι του μόχθου και της διπλανής πόρτας, με τήν άπραξία μας και τίς επιλογές μας όρίζουμε τή βιωσιμότητα της έλ-

πίδας και διαμορφώνουμε τήν κοινωνικο-πνευματική ζωή αυτού του τόπου. Μάλλον κάπου κάτι χάσαμε και χαθήκαμε κι έμεϊς. Πάψαμε νά δίνουμε έλπίδα στους νέους. Μήπως, όμως, ζούμε κι έμεϊς χωρίς έλπίδα;

Ζούμε (;) με τήν ασυνείδητη προσμονή μιᾶς στάλας έλπίδας. Βουλιάξαμε στά ποικίλα αδιέξοδά μας και άδρανοποιήσαμε τήν ψυχοπνευματική μας ύπόσταση. “Αποστασιοποιηθήκαμε κλεισμένοι στο έγώ μας, ζητιανεύοντας άπελπισμένα... λίγη έλπίδα. Ποσοτικοποιήσαμε τήν έννοια και χάσαμε τήν ουσία, περιμένοντας κάποιον νά μοιράσει... λίγη έλπίδα...

Θά ήθελα νά μπορούσα νά γράψω, όχι στόν τοίχο αλλά στίς καρδιές: «Όποιος άγωνίζεται με έλπίδα, μένει ζωντανός». Είναι ή έλπίδα -αυτή πού χάσαμε- πού θέλει τόλμη και προσωπικό άγώνα. Είναι αυτή πού έδω κι αιώνες άστείρευτα αναβλύζει από τόν σταυρό του Χριστού: ή βεβαιωμένη έλπίδα της Άνάστασης πού μαρτυρά τήν άνάσταση της Έλπίδας, οδηγώντας από τόν κενό τάφο στόν καινό άνθρωπο.

Αυτή ή Έλπίδα μάς κρατά όρθιους και ζωντανούς! Δώρο από Αυτόν πού είναι ή Ζωντανή Έλπίδα!

Κ. Άτρας

Ἡ κλήση τοῦ Ματθαίου

Ὅσοι περνᾶνε ἀπ' ἐδῶ φόρο ἀφήνουν στόν τελώνη,
νόμος εἶναι τῆς ἀπληστῆς τῆς Ρώμης, νάί, τοῦ Ἡρώδη ὁ παιδεμός.

- Μά τί γίνεται σήμερα; Τό μισητό εἶναι κλειστό τό τελωνεῖο...

- Μόλις τόν κάλεσε ὁ Ναζωραῖος, εὐθύς τά βρόντηξε ὅλα ὁ Λευῖς
κι ὄχι μονάχα αὐτός μά κι ὄχλος πολὺς ἀκολουθοῦν αὐτόν τόν λαοπλάνο,
τυφλοί, ἄλαλοι, χωλοί καί κάτι ψαράδες παρακατιανοί.

- Εἶδατε ἀνάμεσά τους κανα-εὐγενῆ;

Τούς τάζει, λένε, μιάν ἄλλη ζωὴ πού τέλος δέν δά 'χει, στοὺς οὐρανοὺς
ὅπου δ' ἀγάλλονται ἂν γίνουν σάν τά παιδιά καί δά περνᾶνε ἀπό μιὰ πύλη στενὴ
ὅσοι βοηθᾶν κακόμοιρους παρατημένους· νά, σάν ἐκείνον τόν ἄπιστο Σαμαρεῖτη
πού γιατροπόρεψε τόν λαβωμένο ξενομερίτη.

... Μά πόσοι κατέφτασαν μέσ στοῦ Λευῖ τό σπίτι;

Ἄ! κι ἄλλοι ἄρπαγες σάν τόν Ζακχαῖο

κι ἄλλες γυναῖκες ξεστρατισμένες

δυμάστε τό μύρο ἐκείνης τῆς ἀμαρτωλῆς;

Μέ τέτοια πᾶνε νά σβήσουν τό παρελθόν τῆς ντροπῆς
καί κάθονται σέ φαγοπότι δίπλα του καί τόν ἀκοῦν
νά λέει τίς ὁρμήνιες του καί τίς παραβολές του,

γιά κάτι ζιζάνια πού φυτρώνουν μέσ στά σπαρτά
κι οἱ γεωργοί του τ' ἀφήνουν νά μεγαλώνουν κι αὐτά
μέχρι νά ῥθουν οἱ δεριστάδες-ἀγγέλοι πού δά τά κάψουν

καί μεστωμένα στάχυα στίς ἀποθῆκες δά συνάξουν

καί δά 'ναι ἐκλεκτοί στοῦ Θεοῦ τῇ βασιλείᾳ

οἱ τιποτένιοι πού κλαῖν, οἱ μετανιωμένοι.

Κι εἶπε καί τοῦ προφήτη μας Ὡσηέ τά λόγια ἐκεῖνα
«ἐλεον θέλω καί οὐ θυσίαν», εὐσπλαχνία κι ὄχι τυπολατρία...

Τόσο ἐβλεπε κι αὐτά ἔλεγε ἕνας φαρισαῖος
μά στό τραπέζι τῆς γιορτῆς στό σπίτι τοῦ Ματθαίου
συμπλήρωνε φιλάνθρωπα ὁ Χριστός τό νόμο τοῦ Μωυσέως,

δέν ἦλθα δικαίους νά καλέσω
ἀλλά ἀμαρτωλούς μέ τήν μετάνοια νά γιατρέψω...

Ἰωάννης Πατσώνης

Θεός ἡ τύχη;

Ἄχ αὐτές οἱ φθινοπωρινές ἀνατολές!
Μάγευαν τά μάτια του καί τήν ψυχή του!

Ἐκεῖνα τά σκόρπια σύννεφα πού χρύ-
σιζαν πάνω ἀπό τά βουνά, ἐκείνη ἡ ἀπό-
τομη ἐμφάνιση τοῦ ἡλίου πού μέσα σέ
δευτερόλεπτα δέν μπορούσε πιά οὔτε νά
τόν κοιτάξει οὔτε νά τόν φωτογραφίσει!

Ἐμεινε μέ τό κινητό στό χέρι νά κοι-
τᾷ γιά ἄλλη μία φορά μία τέτοια ἀνα-
τολή.

Καρέ καρέ τή φωτογράφησε καί τήν
ἀποθήκευσε στό κινητό του. Κάθε μέρα
ἀπό τό ἴδιο σημεῖο ἀλλιώτικη ἀνατολή!
Θαρρεῖς καί βάλθηκε ὁ Θεός νά τοῦ χαρί-
ζει κάθε πρωί κι ἓνα ξεχωριστό θέαμα!

Ὁ Θεός!

Χαμογέλασε ὁ Μηνᾶς. Θυμήθηκε ἐ-
κείνη τήν καθηγήτριά του πού πρὶν δέκα
χρόνια, πιτσιρικάς στήν Α΄ Γυμνασίου,
τήν ἄκουγε μέ ἀνοιχτό στόμα.

Ὁ Θεός δημιουργός! Ὁ Θεός ἔφτιαξε
ἀπό ἀγάπη τόν κόσμο! Καί μόνο μία ἀνα-
τολή τοῦ ἡλίου καί μόνο ἓνα ἡλιοβασί-
λεμα ἀρκεῖ γιά νά παραδεχτεῖς ὅτι υπάρ-
χει Θεός!

Ἡλιοβασιλέματα εἶχε δεῖ πολλά ὁ
Μηνᾶς, μά ἀνατολή οὔτε μία!

«Θά σᾶς περιμένω τό Σάββατο τό
πρωί στίς ἑπτὰ ἡ ὥρα στό ἐκκλησάκι τοῦ
Ἁι-Γιώργη νά χαροῦμε μαζί τήν ἀνατο-
λή», τούς εἶπε μία μέρα ἡ καθηγήτριά

τους. «Αὐτή τήν ἐποχή ἡ ἀνατολή τοῦ
ἡλίου εἶναι πιό ὁμορφη κι ἀπό τό καλο-
καίρι. Μόνο νά ἔχει καλό καιρό».

Κι εἶχε καλό καιρό, καί πῆγαν σχεδόν
ὅλα τά παιδιά! Καί πῆγε κι αὐτός!

Τοῦ φάνηκε τόσο ἐκπληκτικό αὐτό
πού εἶδε, πού μέχρι νά χαλάσει ὁ καιρός
ξυπνοῦσε κάθε πρωί καί ἀνέβαινε στόν
λόφο τοῦ Ἁι-Γιώργη.

Ἐβαλε τό κινητό στήν τσέπη του καί
πῆρε νά κατηφορίζει τόν λόφο. Ποῦ τή
θυμήθηκε σήμερα τήν καθηγήτριά του!
Εἶναι ἀλήθεια πώς σάν παιδί τήν ἀγάπη-
σε καί τή θαύμασε, μά εἶχε νά τή δεῖ ἀπό
τότε πού τελείωσε τό Γυμνάσιο. Καί παρ'
ὅλο πού ἐκείνη τοῦ ἔμαθε νά θαυμάζει
τίς ὁμορφιές τῆς φύσης, αὐτός τήν ἔσβη-
σε ἀπό τή μνήμη του, ὅπως ἔσβησε ἀπό
τή ζωή του τόν Θεό...

Εἶχε πιά μπεῖ στήν πόλη, ὅταν ἄκου-
σε κάποιον νά φωνάζει τό ὄνομά του.
Γύρισε ξαφνιασμένος καί μέ χαρά ἀντί-
κρισε τόν Βλάση, τόν παλιό του συμμα-
θητή. Τόν ἀγκάλιασε ἐνθουσιασμένος.

-Μή μοῦ πεῖς πώς ἦσουν στόν Ἁι-
Γιώργη γιά τήν ἀνατολή! τόν ρώτησε
ἐκπληκτος ὁ Βλάσης.

- Θά σοῦ τό πῶ, φίλε μου, ἀπάντησε
ὁ Μηνᾶς. Βρέθηκα ἐδῶ καί δέκα μέρες

στόν τόπο μου καί κάθε πρωί ρουφάω
όξυγόνο κι άνατολή!

-Έ, λοιπόν, τίποτε δέν εΐναι τυχαίο!
εΐπε σφίγγοντάς του τό χέρι ό Βλάσης.
Άπόψε στό πνευματικό κέντρο μιλά ή
θεολόγος πού εΐχαμε. Τή θυμάσαι; Ήταν
ή άγαπημένη σου καθηγήτρια. Θά έρθεις
νά πάμε μαζί; Θά χαρεΐ σίγουρα άν σέ δεΐ!

Τό ύποσχέθηκε ό Μηνάς δίχως νά τό
καταλάβει. Ήταν τόση ή χαρά του πού
συνάντησε τόν παλιό του συμμαθητή!
Μά καί ήθελε στ' άλήθεια νά ξαναδεΐ
έκείνη τή γυναίκα πού τούς μιλούσε γιά
τόν Θεό καί φλογιζότανε όλόκληρη ή ύ-
παρξή της. Έτσι ήταν ή έτσι τήν έβλεπε
μέ τά παιδικά του μάτια; Τούς παραδεχό-
τανε τούς ανθρώπους πού ζοϋσαν οί ΐ-
διοι ό,τι δίδασκαν. Έτσι τόν κέρδισε ή
άθεΐα. Οί άθεοι γονείς του φίλου του πού
σκοτώθηκε καί δέν θέλησαν νά τόν θά-
ψει παπάς. Αυτό γιά τόν Μηνά ήταν τι-
μιότητα καί άληθινότητα. Κι αυτή τή
γυναίκα τήν παραδέχτηκε, γιατί ένιωθε
πώς ζοϋσε αυτά πού τούς έλεγε. Όμως
πέρασαν τόσα χρόνια από τότε!

- Τίποτα δέν εΐναι τυχαίο, μονολο-
γοϋσε περπατώντας στόν δρόμο γιά τό
σπίτι του ό Μηνάς. Σήμερα τυχαΐα τήν
έφερε στή σκέψη του, τυχαΐα συνάντησε
τόν Βλάση, τυχαΐα μιλάει τό βράδυ στό
πνευματικό κέντρο! Όλα τυχαΐα;

Όταν έφτασε στό σπίτι του οί άλλοι
μόλις εΐχαν ξυπνήσει.

- Καλώς τόν φυσιολάτρη! τόν πεί-
ραξε ή μικρή του ή άδελφή.

- Δέν εΐμαι λάτρης κανενός! τής ά-
πάντησε θυμωμένος. Άπλως έμαθα νά
θαυμάζω τή φύση καί τήν όμορφιά της!

-Ωραΐα! τότε πήγαινε άπόψε νά ά-
κούσεις τή θεολόγο σου πού θά μιλήσει

μέ θέμα «Οί ούρανοι διηγοϋνται δόξαν
Θεοϋ». Θυμάσαι; Σάν ήσουν πρωτάκι μάς
τρέλαινες μ' αυτό τόν ψαλμό! Τόν εΐχες
μάθει άπ' έξω καί καμάρωνες! Πήγαινε
νά τής πεις πώς δέν πιστεύεις στήν ύπαρ-
ξη του Θεοϋ καί ότι όλα δημιουργήθη-
καν στήν τύχη! Του έπιτέθηκε θιγμένη ή
άδελφή του.

- Αυτό τό θέμα έχει; τή ρώτησε γεμά-
τος έκπληξη ό Μηνάς.

Ξαφνιαστήκε ή μικρή πού ό άψίθυ-
μος άδελφός της έπαψε τόν θυμό του καί
τή ρωτοϋσε μέ ένδιαφέρον.

-Αυτό, του άπάντησε παραξενεμένη.
Θά πäs;

- Θά πάω! άπάντησε καί δίχως νά
δώσει συνέχεια μπήκε στό δωμάτιό του
καί άναζήτησε στή βιβλιοθήκη του τό μι-
κρό του ψαλτήρι. Ήταν εκεί! Άνοιξε
στόν 18ο ψαλμό: «Οί ούρανοι διηγοϋνται
δόξαν Θεοϋ»! Τό εΐχε ύπογραμμισμένο!
Καί στό τέλος έγραφε μία σημείωση: Τόν
έμαθα όλόκληρο σήμερα 10 Νοεμβρίου
2006, παραμονή τής γιορτής μου!

Κοίταξε συγκλονισμένος τή σημεί-
ωσή του! Καί σήμερα ήταν 10 Νοεμβρίου,
παραμονή τής γιορτής του!

- Θεέ μου, ψιθύρισε. Τόσα τυχαΐα;
Τόσες συμπτώσεις;

Έφτασε στό πνευματικό κέντρο από
τούς πρώτους καί πήγε καί κάθισε στά
πίσω καθίσματα. Κάποιοι φίλοι του πού
τόν έντόπισαν τόν πλησίασαν μέ έπιφύ-
λαξη.

-Κοίτα, Μηνά, μήν πεις κάτι καί στε-
ναχωρήσεις τήν κυρία! Δέν ξέρει ότι τό
παίζεις άθεος καί θά ξαφνιαστεΐ. Σ' άγα-
ποϋσε πολύ! τόλμησε καί εΐπε ό Δημή-
τρης.

- Μή φοβάστε, δέν θά φέρω κανέναν

σέ δύσκολη θέση, απάντησε ο Μηνᾶς.

Ἀνέβηκε στό βῆμα ἡ ὁμιλήτρια καί ἀπλώθηκε ἀπόλυτη ἡσυχία. Ξεκίνησε τήν ὁμιλία μέ τήν Ἱδια φλόγα πού τούς μιλοῦσε τότε. Ἄνοιξε σέ κάποια στιγμή τό ψαλτήρι γιά νά διαβάσει καί ἔμειναν ὅλοι ἄφωνοι σάν ἄκουσαν ἀπό τά τελευταῖα καθίσματα ὁλοκάθαρη τή φωνή τοῦ Μηνᾶ νά ἀπαγγέλλει τόν ψαλμό ὁρθιος ἀπ' ἔξω!

Ὅταν τελείωσε, ἦταν δακρυσμένος κι αὐτός κι οἱ παλιοί του συμμαθητές καί ὅλος ὁ κόσμος καί ἡ κυρία!

-Αὔριο τό πρωί πού γιορτάζω θέλω νά μοῦ κάνετε ἕνα δῶρο, εἶπε στούς φίλους του, πού τόν περικύκλωσαν μετά τήν ὁμιλία. Πρίν πᾶμε στήν ἐκκλησιά, στίς ἐπτὰ ἡ ὥρα νά ἀνεβουῖμε μαζί μέ τήν κυρία στόν Ἀι-Γιώργη νά δοῦμε τήν ἀνατολή. Ἄν δέν εἶναι τυχαῖο πού ἐγώ σήμερα εἶμαι ἐδῶ ἀνάμεσά σας, καί -πιστέψτε με- δέν εἶναι, τότε πολύ περισσότερο δέν εἶναι τυχαῖο πού αὔριο τό πρωί θά βγεῖ ὁ ἥλιος ξανά καί θά θαυμάσουμε ἄλλη μία ἀνατολή!

Κοίταξε μέ ἀγάπη τήν κυρία του.

-Τά ἡλιοβασιλέματα τά εἶδα μόνος μου, τήν ἀνατολή ὅμως μοῦ τή δείξατε ἐσεῖς, τῆς εἶπε, καί ἔπесе σάν τότε πού ἦταν παιδί στήν ἀγκαλιά της!

E.B.

Καιρός σπορᾶς

Καθώς τό φθινόπωρο προχωρεῖ καί βάφει χρυσά τά φύλλα στίς δεντροστοιχίες, σημαίνει στούς γεωργούς τόν καιρό τῆς σπορᾶς. Τήν πνευματική σπορά ἀρχίζει ἐπίσημα καί ἡ Ἐκκλησία μας τήν Κυριακή τοῦ Σπορέως.

Στό ἱεραποστολικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας στρατευμένη καί ἡ Ἀδελφότητά μας, πού μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ χρόνια τώρα ἀξιώνεται νά γεωργεῖ στόν ἀγρό τῆς κατηχήσεως, δέν σταματᾷ τή διακονία της. Στό ἄνυδρο λιοπύρι τοῦ καλοκαιριοῦ μέ τίς κατασκηνώσεις της πρόσφερε ὡς σωτήρια δροσιά «τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν» (Ἰω 4,10) σέ παιδιά, νέους καί μεγάλους. Καί τώρα κατά τή νέα ἐκκλησιαστική χρονιά μέ νέα ὀρεξη καί ζῆλο συνεχίζει τή διακονία της.

Συγκινητική ἦταν ἡ πρώτη κυριακάτικη συνάντησή μας τό ἀπόγευμα τῆς 15ης Ὀκτωβρίου στήν κεντρική αἴθουσα, ὅπου εἶχαμε τήν ξεχωριστή τιμή καί εὐλογία νά τελέσει τόν Ἀγιασμό γιά τήν ἔναρξη τῶν συνάξεων καί νά ἀπευθύνει λόγον ὠφελείας ὁ νέος ἐπίσκοπος Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου κ. Στέφανος. Ὁ Σεβασμιώτος μᾶς μετέφερε τίς εὐχές τοῦ παναγιωτάτου

μητροπολίτη μας κ. Ἀνθίμου, τοῦ ὁποῖου οἱ γνωστοὶ ἀγῶνες γιὰ τὴν πίστη καὶ τὴν πατρίδα μας ἐνθαρρύνουν καὶ ἐμπνέουν τὴν Ἀδελφότητά μας. Τὴν ἐκδήλωση λάμπρυναν ἡ βυζαντινὴ χορωδία τῶν νέων τῆς Ἀδελφότητός μας καὶ ἡ χορωδία τῆς Χριστιανικῆς Ἑλπίδος.

Ἄς χαρίζει ὁ Κύριος σέ ὅλους μας πνεῦμα μαθητείας καὶ ζῆλο ἱεραποστολικό. Ἔτσι, ὅπως μᾶς ἐνθαρρύνει ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου, «ὁ Κύριος τῆς σπορᾶς καὶ δικός μας Κύριος δέν θά μᾶς ἀφήσει νά χάσουμε τίς ἐλπίδες μας καὶ νά μείνουμε χωρίς ἀνταπόδοση».

Συνάντηση παλαιῶν οἰκοτρόφων

Σάββατο 21 Ὀκτωβρίου. Μετά τό τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ προέδρου μας Σάββα Ξανθόπουλου, πού τελέσθηκε στόν ἱερό ναό Παναγίας Λαοδηγήτριας, μία πρωτότυπη σύναξη ἔγινε στήν αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητος. Ἦταν πρόσωπα, τά ὁποῖα ὡς φοιτητές φιλοξενήθηκαν στό Οἰκοτροφεῖο πού λειτουργοῦσε στό κτήριο τῆς ἀρχικά

«Ἀποστολικῆς Διακονίας» καί κατόπιν «Ἀπολυτρώσεως».

Οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς, πού κάποτε μέ δύο βήματα δρασκέλιζαν τό στενό τῆς Πέλοπος, τώρα ἀνηφόριζαν μέ δυσκολία, καθὼς οἱ δεκαετίες βαραίνουν τοὺς ὤμους τους. Καταξιωμένοι ἐπιστήμονες -τέσσερις καθηγητές πανεπιστημίου, ἐκπαιδευτικοί, δικαστικοί-, τραπεζικοί, ἐπαγγελματίες ὑποβλήθηκαν στόν κόπο τοῦ ταξιδιοῦ ἀπό τοὺς τόπους διαμονῆς τους (Ἀθήνα, Ἰωάννινα, Καστοριά, Φλώρινα, Γιαννιτσά κτλ.) γιὰ νά συμμετάσχουν σ' αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ εὐκαιρία. Καί πολλοὶ ἄλλοι θά ἤθελαν νά εἶναι παρόντες, ἀλλὰ δήλωσαν ἀδυναμία νά παρευρεθοῦν. Μέ ἔκδηλη συγκίνηση θυμήθηκαν σκηνές ἀπὸ τὴν κοινὴ ζωὴ τους, ἀναζήτησαν καὶ ξεναγήθηκαν στοὺς χώρους ὅπου φτωχὰ ἐπαρχιωτόπουλα εἶχαν βρεῖ ἀσφάλεια, οἰκογενειακὴ θαλπωρὴ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Χάρηκαν τίς ἀλλαγές, τοὺς ἀνακαινισμένους χώρους τοῦ παλιοῦ κτηρίου, ἀλλὰ καὶ τό Δημητρούλειο Πνευματικὸ Κέντρο, ὅπου τὰ παδιὰ καὶ οἱ νέοι μας καλλιεργοῦνται. Ἐκεῖ, μετὰ ἀπὸ μία σύντομη ἀλλὰ πολὺ

συγκινητικὴ ἐκδήλωση μέ ἀναφορές στήν οἰκοτροφειακὴ ζωὴ τους, παρατέθηκε τό ἀδελφικὸ γεῦμα, ὅπου οἱ παλιοὶ οἰκότροφοι ξανάζησαν τό παρελθόν καὶ δόξασαν τὸν Θεὸ γιὰ τὴ συνέχεια τοῦ ἔργου μέχρι σήμερα.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Μποῦκοτάζ στὰ αὐτονόητα

Οἰκογένεια σημαίνει ἕνας ἄνδρας-πατέρα, μία γυναίκα-μητέρα καί τὰ παιδιά. Σέ ἄλλες ἐποχές θά θεωροῦνταν «χαζή» ἢ περιττή μία τέτοια διευκρίνιση. Σήμερα ὅμως αὐτή ἡ ἀπλή δήλωση ξεσηκώνει θύελλα διαμαρτυριῶν. Πολιτικοί ὑποχρεώθηκαν νά ζητήσουν συγγνώμη ἀπό τούς θιγόμενους ὁμοφυλόφιλους ἢ μπηκαν στό περιθώριο. Ἰερωμένοι στιγματίζονται καί διακωμωδοῦνται ὡς κατάλοιπα τοῦ μεσαίωνα. Πρόσφατα, ἔμποροι εἶδαν τὰ προϊόντα τους νά μποῦκοτάρονται, ἐπειδή οἱ διαφημίσεις τους προβάλλουν τό φυσιολογικό πρότυπο οἰκογένειας, ὅπως συνέβη μέ γνωστή ἰταλική βιομηχανία ζυμαρικῶν. Ὁ πατρο-Κοσμάς θά διαπίστωνε πῶς ἦρθε ἡ ἐποχή πού προφήτευσε ὅτι ὁ δαίμονας θά βγεῖ ἀπό τό καυκί του. Βγῆκε λοιπόν καί ἐμφανίζεται πλέον χωρίς προσχήματα καί μεταμφιέσεις. Βγῆκε, καί τό χειρότερο εἶναι ὅτι μέσα ἀπό νόμους, δικαστικές ἀποφάσεις καί διεθνεῖς κινητοποιήσεις προσπαθεῖ «νά καθίσει στό... σβέρκο μας!».

Ποιός ἀπονέμει τό δίκαιο;

Τήν ὥρα πού ἡ Ἑλλάδα σβήνει ἀπό τὰ βιβλία τῆς ἱστορίας τή μνήμη καί ἐθελοτυφλεῖ γιά τίς συνέπειες ἐντός καί ἐκτός Ἑλλάδας, στίς γειτονικές μας χῶρες ὁ ἐπεκτατισμός ὀργιάζει. «Παρά τίς δια-

κρατικές συμφωνίες πού ἔχουν ὑπογραφεῖ τὰ τελευταῖα χρόνια ἀπό τὰ Ὑπουργεῖα Παιδείας τῆς Ἑλλάδας καί τῆς Ἀλβανίας, οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν στήν ἀφαίρεση ἀπό τὰ σχολικά ἐγχειρίδια κάθε στοιχείου πού θά μπορούσε νά θεωρηθεῖ ὅτι δείχνει ἐπεκτατισμό, στά σχολεῖα τῆς Ἀλβανίας καί φέτος τὰ παιδιά θά μάθουν γιά τίς “ἀλβανικές περιοχές στήν Ἑλλάδα”» (βλ. himara.gr). Ἀντιθέτως ἡ Ἑλλάδα ἐδῶ καί χρόνια ἔχει ἀφαιρέσει ἀπό τὰ σχολικά ἐγχειρίδια κάθε ἀναφορά στόν Ἑλληνισμό τῆς Βορείου Ἠπείρου ὡς δεῖγμα καλῆς θέλησης ἀπέναντι στούς γείτονες».

Κι ἂν ὑποθέσουμε ὅτι οἱ ἑλληνικές κυβερνήσεις κινοῦνται ἀπό καλή θέληση (ἂν καί ποιά μάνα ἀρνιέται τὰ παιδιά της ἀπό καλή θέληση;) καί ὄχι ἀπό ἐνδοτισμό, δέν ὑπάρχει διεθνές δίκαιο νά πιέσει καί νά ἀπαιτήσῃ κυρώσεις γιά τήν κατάπαυση τῆς συμφωνίας; Ἀλλά ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι διαχρονικά ἐπίκαιρος: «Μὴ πεποίθατε ἐπ’ ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία... μακάριος ὅς... ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ» (Ψα 145,3.5). Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω!

Χριστός, ὁ ἀεὶ διωκόμενος!

Στό Πακιστάν, ἕνας δεκαεπτάχρονος χριστιανὸς μαθητὴς δέχτηκε ἄγρια ἐπίθε-

Συζητώντας τά γεγονότα...

ση από τούς μουσουλμάνους συμμαθητές του έπειδή ήπιε νερό από τό ίδιο ποτήρι μέ έναν από αυτούς! Θεατής τοῦ περιστατικού ἦταν ὁ δάσκαλος τῶν παιδιῶν, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίστηκε πῶς... δέν εἶδε τίποτα γιατί διάβαζε ἔφημερίδα! Ὁ ἔφηβος δεχόταν ἀπειλές γιά τή ζωή του ἀπό τήν πρώτη μέρα (στίς συνολικά τέσσερις μέχρι τόν ξυλοδαρμό!) πού φοίτησε στό σχολεῖο, λόγω τῆς χριστιανικῆς του ιδιότητος. Ἀναφέρεται δέ πῶς ἓνας ἐκ τῶν συμμαθητῶν του τοῦ εἶπε: «Εἶσαι χριστιανός, μήν τολμήσεις νά καθίσεις μαζί μας, ἂν θέλεις τή ζωή σου!» (βλ. protothema.gr). Ποιός εἶπε πῶς ἡ ἐποχή πού οἱ χριστιανοί ρίχνονταν στά θηρία πέρασε;

Νέο παιδομαζωμα;...

Σύμφωνα μέ τούς Times τοῦ Λονδίνου, μία πεντάχρονη χριστιανή Ἀγγλίδα δόθηκε σέ ἀνάδοχη οἰκογένεια μουσουλμάνων οἱ ὁποῖοι μεταξύ ἄλλων τῆς ἔχουν ἀφαιρέσει τόν σταυρό, τήν ὑποχρεώνουν νά μάθει ἀραβικά, ἐνῶ ἡ μικρή ἤδη μιλάει ἀπαξιώτικα γιά τίς γιορτές τῶν Χριστουγέννων καί τοῦ Πάσχα, καί ὄχι μόνο. Ὅπως ἀναφέρει τό δημοσίευμα, τό παιδί ζήτησε ἀπό τίς ἀρμόδιες ἐπιβλέπουσες ἀρχές νά μήν ἐπιστρέψει στούς ἀνάδοχους γονεῖς γιατί... δέν μιλοῦν ἀγγλικά! Διαφορετική γλῶσσα, διαφορετική θρησκευτική προέλευση, διαφορετικό πολιτι-

σμικό ὑπόβαθρο. Κι ὅμως κάποιοι ἀποφάσισαν πῶς ἔτσι θά εἶναι καλύτερα γιά τό κορίτσι. Ἄραγε οἱ ὑπεύθυνοι αὐτῆς τῆς ἐπιλογῆς πιστεύουν πῶς μέ αὐτόν τόν τρόπο προστατεύουν τήν παιδική ψυχή;... Ὁθωμανικές τακτικές μέ διαχρονική «ἀξία»... Ὁ στόχος πάντα ἴδιος: ἀποχριστιανοποίηση...

Ἡ φιλία μέσω facebook βλάπτει σοβαρά τήν υγεία!

Δέν πρόκειται γιά ὑπερβολική ἔκφραση. Ἡ ἔρευνα τοῦ Πανεπιστημίου Regis (Κολοράντο ΗΠΑ) ἀπέδειξε ὅτι παρουσιάζεται ἀυξημένη ἡ συχνότητα ἀσθένειας τοῦ ἀνώτερου ἀναπνευστικοῦ συστήματος τῶν χρηστῶν τοῦ facebook, ἰδιαίτερα ὅσο αὐξάνεται ὁ ἀριθμός τῶν «φίλων» τους. Ὁ λόγος, σύμφωνα μέ τούς ἐρευνητές, εἶναι ὅτι ἡ χρήση του προκαλεῖ ἄγχος καί στρές, εἰδικά σέ ὅσους ἔχουν πολλούς φίλους, ἐξαιτίας τῆς ἀναμονῆς κάποιου νέου μηνύματος ἢ τοῦ φόβου τῆς ἀπόρριψης αἰτήματος «φιλίας».

«Ἄμα ἔχεις τέτοιους φίλους τί τοῦς θέλεις τοῦς ἐχθρούς», λέει μία παροιμία. Δυστυχῶς δέν ἔχουμε δώσει στά παιδιά μας τή δυνατότητα νά γνωρίσουν τόν μοναδικό Φίλο πού χαρίζει ζωή καί «περίσσεια ζωῆς» (βλ Ἰω 10,10) καί ὄχι ἀσθένεια καί θάνατο.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

